

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR

ABONAMENTUL { pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

SUMARUL

1. Cultura	Senex
2. Chipuri de preoți	Pr. Nicolae-Boteanu
3. Comentariu practic	Pr. Marin C. Ionescu
4. Pilda fiului risipitor	Pr. Manea Popescu
5. Prima apologie a Sf. Iustin Martirul	Diac. Al. N. Const.
6. Plan de predică	Pr. Marin C. Ionescu
7. Cărți și Reviste	Referent
8. Mișcarea misionară	{ Referent
9. Cronica internă	
10. Cronica externă și Știri	Cronicar
11. Daruri și Mulțumiri	Cronicar
12. Parohii vacante	* * *

CULTURA

Cultură. Vorbă cu parte de noroc. Menită să fie scrisă cu inițială mare, face înconjurul țării și număr de senzație în programele politice. Cu cuprins încă nedelimitat, d'ocamdată, pare că nu are nevoie de aportul Bisericii. Circulara Ministeriului de Instrucție Publică din Noembrie trecut, privitoare la activitatea extrașcolară și culturală a corpului didactic primar, ignorează cu desăvârșire problema religioasă în cultura poporului. În primul anteproiect de lege al culturii, rolul educativ al Bisericii și al religiunii nici măcar de politețe nu e pomenit.

Deci, până acum pentru oficialitatea care va conduce campania culturală, Biserica nu e considerată ca instituție culturală. Cel mult dacă se poate ca preotul să fie utilizat, alături de moașa comunală și de jandarm, ca organ de execuție.

Cu alte cuvinte: cultură fără Dumnezeu.

Ce gravă eroare e pe cale de a pune stăpânire pe țară!

În cazul acesta, ce avem de făcut? Să ne supărăm, că Biserica nu e considerată instituție de cultură? Sau, să luăm atitudine războinică împotriva unei astfel de concepție? Nu! Să intrăm cu sila și să forțăm ușile care ni se închid? Să ne milogim îngânând vechia arie: Școala e fica Bisericii; școala a pornit din tinda Bisericii... așteptând îndurarea celor care nu ne vor? Nu, nici aceasta!

Ce, dar?

Aceasta: Biserica să-și croiască bărbătește cale proprie. Ce zic?... să-și urmeze fără emoție și neturburat drumul ei milenar de civilizație și de educare a masselor. Ea cunoaște drumul, știe mijloacele pe care să le întrebuințeze, iar poporului îi e familiară și dragă. Moștenirea ei atât de bogată și experiența de zeci de secole constituie garanție suficientă, că nu trebuie să ne turburăm și să ne desnădăduim.

E drept, învățătorii sunt mulți, — mult mai mulți de cât preoții. De asemenea și mijloacele materiale ce li se vor pune la îndemână vor fi neasemănat mai bogate și mai generos risipite. Dar să nu se piardă din vedere un lucru: cu tact, cu răbdare, cu muncă metodică și stăruitoare învățătorii înșiși pot deveni auxiliari prețioși. Fiindcă învățătorul are și el personalitatea și conștiința lui. Spiritul vremii e imposibil să nu-l cuprindă și pe el. Și spiritul vremii e cu noi. Spiritul vremii respinge ateismul și materialismul. Epoca Kulturkampf-ului e de mult perimată. Civilizația atee și

materialistă a secolului al XIX pârâe din toate închieturile și oricâte oblojeli i-ar pune, viață nu-i mai pot da.

S'a mai încercat în țară asta o cultură fără Dumnezeu, dar roadele ei au fost stropite cu sânge.

Nu e vorba de optimist și nici nu e vorba de: care pe care? Optimismul nostru pornește din fundul conștiinței că noi posedăm adevărul și agresivitatea nu e în firea creștinului. Ci de întrecere în bine.

—Cultura nu e un scop, ci un mijloc. Și scopul este: transformarea vieții individuale și colective. Ori transformarea vieții n'o poate da nici mașină, nici tehnica.

În fiecare sat, în fiecare cătun noi avem câte o Academie de morală. E Biserica. Biserica — numai ea, înobilează sentimentul omului. Biserica — numai ea, are secretul transformării, transfigurării omului.

Avem o misiune de împlinit: Să facem să se pogoare Impărăția lui Dumnezeu pe pământul patriei noastre. Cu sau fără ajutorul oficialității „culturii,” cu muncă cu încredere în menirea noastră și cu voia lui Dumnezeu „toate sunt cu putință celui credincios.”

SENEX.

CHIPURI DE PREOȚI

2.

POPA PANAIT DE LA CĂRĂMIDARII DE SUS.

Pe Tudor Vladimirescu († 27 Mai 1821) nu l-a iubit mai nimeni din vremea lui. Mitropolitul Dionisie Lupu, român, cu unele gânduri bune, nu s'a purtat cinstit cu el. Numai de frică i-a dat iscălitură de încuviințarea mișcării. În dos, se plângea Rușilor de sifa ce-l făcea Tudor. Toate arătările de mai târziu ale lui Dionisie învederează că în fundul inimii el n'a încuviințat pornirea lui Tudor. Ceva mai mult. Chiar Ilarion episcopul Argeșului, socotit de mulți ca sfătuitorul lui Tudor, când a fost la greu, a fugit pe furiș la Brașov, iar Tudor a primit moartea înfață.

Nu mai vorbim de boieri. Aceștia nu-l puteau suferi. Tudor cerea drepturi pentru tot poporul. Ei înțelegeau drepturi numai pentru ei, dar tot pe spinarea poporului. Marele vistier Alexandru Filipesco-Vulpe, imputernicitul divanului, s'a purtat cu Tudor așa cum îl arată numele. Îi aproba numai de frică și de formă cererile; în-colo, citești printre rânduri: cum am scăpa mai grabnic de acest om supărător care cere pronomi pentru prostime.

Spre mirarea noastră, nici scriitorii de atunci, socotiți patrioți, nu l-au iubit. Călugărul Naum Râmniceanu, cunoscut pentru patriotismul său, scrie urât de Tudor; îl numește: „prostul pandur Tudor”. Un anonim — eu nu cred că este Gheorghe Lazăr — îi batjocorește întăriturile scriind: „slugeru Todor să află la mănăstirea Cotroceni și tot face șanțuri, ca să nu sae vacile peste ele”. Nicolae Glogoveanu îl numește „nelegiuitul Theodor”, de și acest nelegiuit trăise în casa

Glogovenilor și călătorise la Viena pentru scoaterea drepturilor lor. Până și un creștin atât de bun ca starețul Calinic de la Cernica nu găsește de cât cuvântul „apostasie”, adică nelegiuire, pentru mișcarea lui Tudor.

Dar este în lume o dreptate! S'au găsit și oameni cari au înțeles și au iubit pe Tudor. Aceștia sunt preoții de mir și dascălii de biserică. În însemnările lor de pe cărțile de slujbă nu găsești un cuvânt greu cu privire la această mișcare. Iar dacă nu întâlnești, în toate însemnările, cuvântul deschis de încuviințare, în schimb citești printre rânduri că bietul preot este cu toată inima pentru mișcarea pornită spre binele obștii, din care făcea și el parte. Unul din aceștia este preotul Panait de la Căramidarii de sus, pe atunci, lângă București.

Lângă Cotroceni, spre miază noapte, aproape de Dâmboviță, era așezat din vechime un sat numit Grozăveștii, a cărui moșie ajunsese cu vremea în stăpânirea câtorva mănăstiri din București. Fiindcă locuitorii satului se îndeletniceau cu facerea de cărămidă, satul s'a numit și Căramidarii de sus, ca să se deosebească de Căramidarii din partea de jos a Bucureștilor. În anul 1810 mahalaua Căramidarii de sus avea 30 de case, cu 80 de suflete. Biserica era de zid, clădită în anul 1805. La ea slujea preotul Gheorghe sin popa Neacșu.

La această biserică a Căramidarii de sus era slujitor în anul 1821, când intră Tudor în București, un alt preot, anume Panait. Se vede

că era un preot mai ales. Din cărțile lui se păstrează o Liturghie grecească. Pe această carte el și-a făcut însemnări. Unele însemnări dovedesc că preotul Panait știa grecește și slujea în această limbă. Așa, la rugăciunea Amvonului, el șterge numele «împăraților» și adaugă în grecește cu litere chirilice numele „Prea înălțatului și de Hristos iubitorului Domnului Grigorie Dimitrie Ghica Voivod” (1822-1828). Mai jos scrie iarăși otpustul în grecește cu alfabet chirilic. Alte însemnări, românești acestea, ne dau știri asupra cursului vieții lui. Așa, pe scoarța din față a cărții, a însemnat: «Aici am scris eu robul Domnului popa Panait Duhovnicu, 1830, Aprilie 18». Iar pe scoarța din dos a notat preotul Zanzul: „Trăiu de slujii și eu zmerit și mai mic între preoți pe această sfântă Liturghie la leat 1832, Maiu 22, în zilele sfinții sale părintelui popi Panait”. Dovedește această notă că preotul Panait era socotit ca om de seamă de cei din jurul său.

Dar însemnarea care ni-l face nouă simpatic a scris-o el, preotul Panait, la sfârșitul acestei liturghii. Din vârful clopotniței bisericii sale se va fi uitat cu uimire preotul Panait la oștirea numeroasă a lui Tudor, ce intra în Cotroceni, în acele zile de Martie, când pământul se deștepta la o viață nouă, cum avea să se deștepte și neamul românesc. Șirurile de panduri în ghebe albe, tăbărite pe câmpia Cotrocenilor, vecină cu a Căramidarilor, steagul fâlfăitor al oastei, cu sfinții Gheorghe și Teodor, patronii vitejilor la luptă dreaptă și în cuget curat, gândul că în mijlocul pandurilor e Tudor care cerea dreptate pentru toți, dreptate pe care, poate, nici el, un biet preot din jurul unei puternice mănăstiri, nu o va fi dobândit în viață; toate aceste impresii și gânduri îl vor fi frământat pe preotul Panait când a mulat pana în cerneală neagră și a scris cu mână sigură și cu slove citețe: „Aici am scris când au venit Tudor de au intrat în monastirea Cotroceni cu oaste multă. 1821, Marte 18. Popa Panait.”

Forma populară a numelui „Tudor” și epl-tetul „cu oaste multă” îi arată că preotul vedea în pornirea lui Tudor o mișcare populară, pornită din adâncurile poporului celui numeros, și nu din pojghița boerimii geloase numai de privilegiile ei.

Iar această însemnare mai are și altă însemnătate. Prin ea se află hotărât ziua când Tudor a intrat în Cotroceni. Până acum a fost discuție asupra acestei date. Chiar în cartea cea mai nouă asupra lui Tudor Vladimirescu, autorul ei dl. Emil Vărtosu discută amănunțit această dată și se oprește asupra zilei de 16 Martie, care cum se vede, nu este cea adevărată. Bănuială, că data preotului Panait nu ar fi exactă, nu se poate ivi, căci el era martor ocular și însemnări de acestea oamenii le făceau chiar în ziua faptului.

Dar, pe lângă preotul Panait, era de față, la această intrare a lui Tudor în Cotroceni, și dascălul bisericii Căramidarilor, anume Ioan logofătul. Și pe el îl izbise mai ales oastea cea multă. De aceea, pe când preotul Panait își făcea însemnarea pe Liturghie, dascălul Ioan scrie pe fața 306 a Triodului tipărit în 1798, ce sta deschis pe strană, căci era în postul mare, această însemnare, mai vorbăreață dar nu mai cuprinzătoare de cât a preotului: „Să știe de când am fost eu dascăl la biserica din Căramidari cu popa Panait și s'au întâmplat de au murit Vodă Suțu și în urmă s'au sculat Tudor Slugeru cu multă oaste și au venit în Cotroceni și au fugit toți boeri. 1821 Martie [18]. Ioan Logofătul.” La o nouă legătură a cărții s'a tăiat data lunii, dar nu poate fi îndoială că scrisese: „Marte 18”.

Rămâne deci, în istoria revoluției lui Tudor Vladimirescu, meritul preotului Panait de la Căramidari de sus de a fi însemnat exact ziua ocupării Cotrocenilor de către panduri.

Preotul NICULAE
de la biserica Boteanu.

COMENTARIU PRACTIC

„Fericiți, cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul!”.

I. Ce este blândețea și în ce chip trebuie practică?

a) Ea trebuie să fie creștină, având ca principiu caritatea și umilința, nu toanele, temperamentul, politica, interesul, dorul de a plăcea sau de a amăgi.

b) Ea trebuie să fie sinceră, iar nu prefăcută sau înșelătoare; ea trebuie să se oglindească în ființa noastră întreagă, în înfățișarea noastră, în gesturile noastre, în cuvintele noastre, în tonalitatea vorbei noastre și mai ales în inima noastră.

II. Practicăm noi această virtute? În care ocaziuni anume trebuie s'o practicăm?

Aceste ocazii sunt zilnice și nenumărate.

În cele mai mari ca și în cele mai mărunte împrejurări ale vieții noastre: totdeauna trebuie să îndurăm tot ceea ce ni se face de către cei răi din jurul nostru fără a ne mâni și a ne întărita.

III. Către care persoane anume trebuie să ne arătăm noi blândețea?

Către superiori, către egali ca și către inferiori noștri. Către cei mai mari ca și către cei mici din jurul nostru. Către toți oamenii laolaltă ca și către individ în parte.

Toți cei din jurul nostru au tot dreptul să fie suportați de noi în toate ciocnelile și piedicile ce ni le prilejuiesc în viață, după cum și noi înșine sântem la rândul nostru pășuiți de ceilalți cu toate subrezeniile, meșteșurile, cusurile și melicurile noastre!

IV. Care ne sânt pretextele sub care ne silim să ascundem criza blândețelor noastre?

a) Întâi de toate zicem noi cu viclenie: Este imposibil sau cel puțin foarte greu să iertăm *facta in sine* care ne atâță mânia sau întăritarea noastră. Iertăm cu plăcere pe făptuitori cari ne sâcăesc în viață, însă nu le putem ierta și uita *faptele lor*, care ne sânt atâtea și atâtea pledici de poticnire sufletească în viață.

Pretextul acesta se surpă dela sine, fiindcă nimeni dintre noi nu poate să ne răspundă, care este oare meritul nostru și care este virtutea noastră, dacă ne arătăm neputincioși și ne dăm înfrânți de orice piedică ieșită în calea noastră!

b) În al doilea rând noi pretextăm astfel: Aș vrea să fiu blând și răbdător, dar ce să mă fac?! Așa mi-e **firea!** Sunt *o fire aprinsă, sanguinică!*

Ce am deveni noi oare, cetitorule, dacă am avea pretenția să practicăm, să împlinim, să trăim învățăturile Domnului Nostru Iisus Hristos numai într'atât întrucât ar fi conforme cu firile, toanele și capriciile noastre firești?!?!?

Nu ne cere El oare să ne înfrângem înșăși firea noastră, să ne înfrânăm propriile noastre slăbiciuni, să ne instrunăm capriciile, să înăbușim în noi toate deprinderile rele și să sădim și să altoim pe toate cele bune?!

Cine nu se silește din răputeri în asemenea direcțiune, se mândrește în zadar, numindu-se ucenic al Lui și se amăgește amar-nic așteptându-și făgăduelile Lui.

3. În al treilea rând pretextăm astfel: „Nu pot, frate, să fiu blând, fiindcă mă împiedică *zelul pentru buna ordine*. Nu pot păstra buna rânduială în mijlocul celor ai mei decât cu asprime.

Nimic mai fals!

Adevăratul zel este plin de râvnă, de căldură și de dulceață sufletească. Dacă el căpătă însă când și când un ton sever, apoi în niciun caz nu poate să fie furios sau răutăcios! Să ne silim a spori în această virtute, a cărei icoană vie și desăvârșită este Insuși Domnul Nostru Iisus Hristos, care ne-o recomandă deseori. Nu ne putem închipui ce prăpăd sufletească pricinuește supărarea noastră din senin sau un cuvânt aspru ori zeflemisitor din partea noastră în asemenea împrejurări.

V. Să ne gândim puțin asupra bunului făgăduit de Domnul celor blânzi. Ei vor moșteni «pământul». Desigur este vorba aici de «pământul celor vii» patria cerească făgăduită — Cerurile, unde cei blânzi vor gusta într'o pace veșnică dulcelețurile și aroma unei iubiri desăvârșite. Ei vor mai moșteni încă o largă și nemărginită Impărăție — împărăția inimii lor.

Inima noastră este în fiecare dintre noi un «pământ», o împărăție în care se iscă mii de lupte și svârcoliri ispititoare. Blândețea le astâmpără, le potolește, le stinge din chiar clipa atârțării lor — așa încât cei blânzi au o inimă pașnică stăpânită de Insuși Dumnezeuul păcii.

Dealtfel chiar pe pământul de sub călcăiele noastre, pe care noi îl locuim, blândețea ne asigură izbânzi pe care în zadar ne-am osteni să le căpătăm pe altă cale!

Câte convertiri uimitoare și câte realizări pioase s'au dobândit numai prin **blândețe!** Nu cumva tocmai prin *blândețe* Creștinismul a isbutit să cucerească fața întreagă a globului pământesc, care acum 2000 de ani gemea sub stindardul păgânității?!

O! Mântuitorul meu, fii totdeauna pildă vie pentru mine! Ajută-mi să fiu ca și Tine blând și smerit cu inima. Coboară pacea Ta în sufletul meu. Isgonește din lăuntrul meu toată turburarea firei mele și risipește furia cuvintelor mele!

Dăruiește-mi acea gingășie ce nu se împacă cu certurile și cu vorbele răstite; dăruiește-mi acea dulceață sufletească, care do-

bândește lumea întreagă. Intr'armează-mă cu răbdarea aceea, care nu obosește și nu se sfârșește niciodată. Întărește-mă să mă desfac de avuțiile lumii aceștia și să mă desbrac de slăbiciunile, de capriciile și de furiile firii mele ca să mă faci vrednic de comorile făgăduelilor și milei Tale celei bogate. Amin!

Pr. MARIN C. IONESCU

Biserica «Culbu cu Barză»

Pilda Fiului risipitor

Cuvinte asupra evangheliei din Dumineca dela 12 Februarie 1928 (Luca XV 11—32)

1. Introducere: Vieța omenească e o scară scoborătoare a păcatului și o scară urcătoare întinsă de Dumnezeu. 2. Plecat din casa părintească, fiul cel mai tânăr își risipește averea în vieță destrăbălată, ajunge slugă la un păgân, primește să facă cel mai înjositor serviciu și nu are dreptul nioi la mâncarea porcilor. Omul îndepărtat de Dumnezeu, se face rob păcatului. (v. 11—16) 3. Pe hotarul dintre vieță și moarte, el începe a urca scările pocăinței: mai bine era la tatăl meu, mă voi duce înapoi, mă voi mulțumi cu oricât de puțin mi-ar da. Un suflet, în oare biruște smerenia, nu e departe de mântuire. (v. 17—19). 4. Tatăl, care îl așteaptă, îl primește cu o iubire care întrece orice socotință a fiului. Dumnezeu așteaptă cu iubire nesfârșită și cu daruri duhovnicești prisoselnice întoarcerea oricărui păcătos. (v. 20—24). 5. Mântuitorul deserie purtarea răutăcioasă a fiului celui mai mare pentru a răspunde astfel la învinovățirea pe care i-o aduceau Fariseii și Cărturarii că primește la Sine și stă la masă cu păcătoșii (v. 25—32). 6. Incheierea: Să lepădăm mândria, oăci la Dumnezeu nu se poate ajunge decât pe calea pocăinței și a smereniei și să nu ne mirăm dacă un păcătos pocăit găsește la Dumnezeu mai mult har decât un drept, care nu știe ce e smerenia și iubirea de aproapele...

* * *

1. Pilda fiului risipitor e cea mai frumoasă dintre pildele evangheliei. În ea se cuprinde povestea nespus de tristă a îndepărtării omului de Tatăl ceresc. Iar după ce cunoaștem toată umilința și durerea pe care o așază, încet încet, păcatul deasupra omului, Mântuitorul ne face să privim, cu inimă mângăiată și însuflețită de nădejdi nebănuite, pe același om înstreinat și căzut urcând cărarea mântuirii pentru a ajunge din nou acolo de unde a plecat: la Tatăl ceresc. Dela început și până la sfârșit ochiul lui Dumnezeu e în veghe neadormită, plin de lacrimile durerii când fiul se lasă înlănțuit de brațele păcatului și plin de lacrimile bucuriei fără margini când îl zărește întorcându-se spre casa părintească. Știți ce este un scafandrier? E un om,

care, îmbrăcat într'un anumit costum, se scufundă în adâncul mărilor, fie pentru a culege bogățiile ei, fie pentru a cercetă fundul apelor mari. Se coboară în apă legat cu o frânghie de care are grijă un corăbier depe corabie. Iar printr'un tub, i-se trimite la timp aerul de care are nevoie ca să trăiască. Când nu mai poate răbda în apă, face un semn și corăbierul îl trage în sus. Dacă n'ar face acel semn, corăbierul nu l-ar trage la fața apei și atunci fără îndoială ar muri acolo. Tot așa, dacă ne închipuim că într'un moment dat s'ar rupe frânghia. Evlavioși creștini! Există o mare asemănare între coborârea omului în apele păcatelor și coborârea scafandrierului în apele mărilor, cum și între întoarcerea omului la Dumnezeu și scoaterea la lumină a scafandrierului. Dacă omul n'ar fi ținut de Dumnezeu cu frânghia sufletului—scântee din ființa lui Dumnezeu pusă în om—de îndată ce s'ar lăsa luat de apelele păcatului, acolo ar rămânea. Și dacă, în apele păcatului fiind, Dumnezeu nu i-ar trimite omului duh de vieță, îndată ar muri. În sfârșit, dacă, cunoscându-și apropierea sfârșitului, omul n'ar întinde mâinile în rugăciune către Dumnezeu, ca să-l ajute, înapoi nu s'ar mai putea întoarce. Doamne! cum să-Ți mulțumim, că noi, în păcate fiind, Tu ne ții legați de țărnul mântuirii, ne trimiți putere de vieță și îndată ce Te rugăm, ne scoți la lumina vieții veșnice! Acesta este miezul pildei pe care am auzit-o astăzi cetindu-se din sfânta evanghelie.

* * *

2. Și acum să observăm cu deamănuntul scoborârea fiului în apele păcatului. El cere tatălui său să-i dea partea de avere ce i-se cuvine: „Tată, dă-mi partea din avere ce mi-se cade”. Până aci nu e nimic rău. Era în dreptul lui s'o ceară, căci legea iudaică poruncia ca toată averea imobilă să rămână moștenire fiului cel întâiu născut, pentru a nu se fărâmița, iar celorlalți să li-se dea partea cuvenită în ban. Fiul din pilda noastră e al doilea, deci putea să-și ceară partea și tatăl era dator să i-o dea. Însă, întrebarea e, de ce își cere partea? Ca să-și întemeze casa lui alături și în bună înțelegere cu tatăl său, sau ca să pornească în lumea largă și să-și piardă urma? Sfântul evanghelist nu ne spune nimic din cuvintele ce se vor fi schimbat între tată și fiu, decât numai atât că tatăl a împărțit averea între ei. Din șirul povestirii, noi însă înțelegem că acest fiu a cerut partea lui de avere cu gândul de a rupe orice legătură cu tatăl său, crezând că va găsi aiurea mai mult bine și mai multă mulțumire decât în casa tatălui său. Deaci începe partea tristă și dureroasă a vieții fiului arătată în pildă. Deaci începe coborârea lui în adâncul apelor păcatului.

Căci iată, „nu după multe zile, feciorul cel mai mic, strângându-și toate, a plecat într'o țară departată și acolo și-a risipit avutul, viețuind în destrăbălare”. Vedeți pricina pentru care a plecat din casa tatălui? Ca să ducă o vieță în destrăbălare. Dar vieța în destrăbălare l-a înghițit

tot avutul. Și toată nădejdea lui era în avere. Acesta este primul rău pe care îl sînte dela plecarea de-acasă. După un rău însă vine și altul. Și a venit; „căci după ce a cheltuit totul, s'a întâmplat în țara aceea o foamete mare și el a început să ducă lipsă“. Nimeni, din cei cu care cheltuise averea în petreceri, nu se mai uită la el. Iar foametea silea pe toți să-și lege bine punga și să economisească cât mai mult banul. Păcatul e dulce la început, mângâierea lui ține un timp foarte scurt, după care începe povara din ce în ce mai grea a suferințelor de tot felul. Neavînd ce mai face, „s'a dus atunci și s'a acțuat pe lângă unul din locuitorii acelei țări“. La tatăl lui era ca și stăpîn și aci primește să fie slugă la strein. Cel puțin dacă slujba ar fi mai de cinste. Dar nici atât măcar, căci „acesta l-a trimis pe moșia sa, ca să păzească porcii“. Un iudeu nu avea voie nici să crească pentru sineși porcii, cu atât mai mult să păzească pe-ai altora. Nici nu se poate închipui umilința mai dureroasă. Nu era destul atât. Păcatul avea rezervat pentru el și altă suferință. Munca oricărui om dintr'o zi produce cel puțin atîta cât să poată trăi, el singur, omeneste. Acest fecior nu mai avea nici măcar această mulțumire, „căci doria să-și sature pîntecele din roșcovele pe cari le mâncau porcii, însă nimeni nu-l dădea“. E cea din urmă treaptă pe scara scoborătoare a sărăciei materiale și tot vă înspăimîntă. Dar dacă ați privi această scoborare pe scara averii duhovnicești? Căci despre aceasta ne vorbește Mîntuitorul. Atîta timp cât omul stă alipit de Dumnezeu, prin rugăciune, și nu-și părăsește casa pîrîutească — biserica —, are din belsug toate bunurile spirituale. Indepărtat de Dumnezeu, se face rob păcatului, până ce numai poate găsi nicio mulțumire sufletească în viață. Omul fără nicio sprijin moral sau se sinucide sau începe a dori de Dumnezeu.

* * *

3. Ce face feciorul cel risipitor ajuns în această stare? Nu murmură împotriva tatălui, nu se apucă de prădăciuni sau tâlhării și nici nu se sinucide. Ci își vine întru sine. Mare lucru este acesta, evlavioși creștini. Luați aminte bine: tînărul nostru își vine întru sine. Până aci ochiul lui privise numai spre cele ce erau în afară de sine. Deaci înainte începe a privi spre cele ce sunt în lăuntru său. Până aci cercetase pe alții, acum vrea să se cerceteze pe sine. Acesta este primul pas pe drumul spre Dumnezeu.

O! de ne-am deprinde să privim în lăuntru vieții noastre sufletești înainte ca împrejurări'e din afară să ne devină protivnice! Câte suferințe am înălțat și câte binecuvîntări am primi dela Dumnezeu.

Tînărul nostru „venindu-și întru sine“ găsește acolo, în adîncul uitat de mult al inimii, icoana tatălui său. Vremea o putuse acoperi cu straturi dese de pacate, dar nu fusese în stare să o

șteargă. Tatăl meu are pîne din belsug și toți argații lui sunt îndestulați cu pîne. Niciunul nu duce lipsă. Iar eu, aici, pier de foame. Este acesta, evlavioși creștini, un moment mișcător, care întoarce inima și o face să pompeze valuri de sânge cald în toate unghiurile trupului. Nu găsește altă icoană în inimă decât pe cea a tatălui. Pe care alta putea s'o găsească? Căci numai iubirea poate săpă icoane neșterse pe pereții vii ai inimii. Și pe acest tînăr numai tatăl lui îl iubise cu „iubirea care biruește moartea“, cum zice cuvîntul lui Dumnezeu. Regăsirea acestei icoane a iubirii îi grăește cuvintele adevărului: tatăl tău are de toate și tu nu mai ai nimic. De ne-am uita în inimă, oare n'am găsi și noi chipul Tatălui ceresc, „care atît de mult a iubit lumea, încît a dat pe Fiul Său unul născut“? Fără îndoială că l-am găsi, și atunci ce ușor ne-am putea vedea cum suntem săraci de toate bunurile spirituale.

Să zicem că am făcut lucrul acesta și am ajuns la încredințarea că Dumnezeu are daruri nesfârșite, iar noi bătuți de vînturile păcatului am pierdut orice podoabe spirituale. A zice aceasta și a rămâne mai departe așa cum suntem, nu însemnează niciun pas înainte. Când ai recunoscut starea de păcat în care te afli, e necesar să iei și o hotărâre pentru a ieși din ea. Ascultați hotărârea tînărului din pildă: „Sculamă-voiu și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, greșit-am împotriva cerului și înaltea ta; nu mai sunt vrednic să mă chemi fiul tău. Fă-mă ca pe unul din simbriașii tăi“. Pocăința a biruit mândria care-l depărtase de tatăl său, iar smerenia de a se mulțumi să fie privit ca cel din urmă argat îi va deschide cu siguranță drum neted la inima tatălui. Apropie-te de Dumnezeu nu numai cu cuvîntul, ci și cu fapta. Ce folos că pomenești numele lui Dumnezeu, dacă Biserica Lui o ocolești regulat? Sau, cum zice că-l iubește pe Dumnezeu, când inima ta nu e mișcată de loc de suferința apropielii? Sau, în sfârșit, cum poți avea pe Dumnezeu alături de tine, când niciodată nu te împărtășești cu trupul și sîngelui Fiului Său răstignit pentru noi?

* * *

4. Bucurați-vă, aleșii Domnului și voi, îngeri ai cerului, dați slavă de mulțumită lui Dumnezeu, căci feciorul risipitor s'a sculat din acel loc al păcatului și pasul lui călca drumul spre casa pîrîtească. Dar inima tatălui nu era streină de schimbarea petrecută în fiul lui. Iubirea ține strîns legate două inimi, ori cît dedeparte ar fi ele, una de alta. Inima fiului începuse să bată la fel cu a tatălui. Se putea deci să fie strein tatăl de hotărârea mîntuitoare a fiului? Cel puțin prin presimțire. De aceea ne spune sfîntul evanghelist: „Ci pe cînd era el încă departe, l-a văzut tatăl său și s'a înduioșat și alergînd la el a căzut pe grumaziu lui și l-a sărutat“. Tatăl chiar îl aștepta și ochiul lui cerceta mereu drumul în zare, cu încrederea că-l va vedea arătîndu-se

cât de curând. Tot așa, evlavioși creștini, așteaptă Dumnezeu pe ceice, răpiți de puterea păcatului, s'au îndepărtat de El. Mărturisirea fiului vine după sărutarea tatălui. Dumnezeu ne iubeste înainte ca noi să ne pocăim. Și dacă El nu ne-ar arăta iubirea Lui întâiu, niciodată pocăința noastră n'ar fi mântuitoare. Înfațișarea fiului era cât se poate de dureroasă: hainele rupte, picioarele goale, fața obosită și de multă vreme lăsată fără nicio îngrijire. Iubirea tatălui e gata să schimbe pe deantregul totul. Deci rostește către slugi: „Aduceți, degrabă, caftanul cel mai bun și îmbrăcați-l cu el; și puneți-i inel în deget și încălțăminte în picioare. Apoi, aduceți vițelul cel gras, de-l tăiați. Și să mâncăm să ne veselim. Căci acest fecior al meu era mort și a înviat, era pierdut și s'a aflat”.

Cu adevărat, evlavioși creștini, iubirea acestui tată atinge înălțimi cerești în puterea cuceritoare și e gata oricând să umple golurile prăpastioase săpate de puterea nimicitoare a păcatului în inimile omenești. Nu cumva se găsește cineva printre noi care n'ar dori să simtă îmbrățișările calde și înviorătoare ale unei asemenea iubiri? Fără îndoială că auzind acestea oricare dintre cei de față ar fi gata să mărturisească nevoia acestei iubiri și dorința de a o întâlni cât mai repede. Păstrați cu sfințenie acest gând, căci nimeni nu rămâne păgubit de iubirea Tatălui ceresc, atunci când o caută cu smerenie și stăruință. Vreți să cunoașteți semnele iubirii lui Dumnezeu? Pilda vi-le arată lămurit: sărutarea nădejdi, vestmântul curăției și nevinovăției sufletești, inelul neîntreruptei legături cu Dumnezeu, încălțăminte credinței care te apără de ghimpii ispitelor și păcatului și pedesupra tuturor masa încărcată cu bunuri duhovnicești — masa euharistică a Trupului și Sângelui Mântuitorului. Cine nu cunoaște aceste semne, ca semne ale iubirii Tatălui ceresc e încă pe drumul pocăinței începute, dacă nu chiar în țara îndepărtată a păcatului.

* * *

5. Evlavioșii creștini. S'ar părea că aci pilda fiului risipitor să se termine. Ar fi avut un sfârșit așa de frumos! Totuși Mântuitorul mai are ceva de spus. Adușul lui nu e de prisos și nici nu risipește câtuș de puțin din frumusețea și farmecul pildei. Era chiar necesar să vină cu acest adaus. Dece? Pentru că îndepărtarea unui suflet dela Dumnezeu, deci coborârea lui în apele păcatului, precum și întoarcerea lui la Dumnezeu prin smerenie și pocăință, care e primită de Dumnezeu totdeauna cu brațele deschise, cu iubire și cu dărnicie de bunuri duhovnicești prisoselnice, — toate aceste momente rămân pentru foarte mulți oameni lucruri de taină, lucruri neînțelese din pricina cărora chiar se scandalizează mulți.

Mântuitorul niciodată nu ocolia pe vameși și pe păcătoși. Din contra, sta de vorbă cu ei, câteodată lua masa cu ei. Din această pricină Fariseii și Carturarii cărtiau, zicând: „Acesta

primește la sine pe păcătoși și stă cu ei la masă” (Mnt. XV₂). Ca răspuns la învinovățirea nescotită a Fariseilor și Cărturarilor, că primește la sine pe păcătoși, Mântuitorul le spune această pildă și adaugă la sfârșit purtarea plină de răutate a fiului celui mai mare, care venind acasă dela câmp și auzind toate cele ce a făcut tatăl său pentru fratele mai mic se supără și începe a cărti. Zadarnic încearcă tatăl să-l îmbuneze, el răspunde mândros: „Iată atâția ani de când îți slujesc și nici odată n'am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când veni acest fecior al tău, care ți-a mâncat averea cu curvele, junghiași, pentru el, vițelul îngrășat”. Luați seamă, el nu zice „când veni acest frate al meu”, ci zice „când veni feciorul tău”. Atât îl stăpânește mânia, încât tăgăduiește, sau cel puțin încearcă să ascundă că e frate cu fiul risipitor. Tot așa făceau Fariseii și Cărturarii. Se socotiau numai pe ei îndreptățiți a se împărtăși de darurile lui Dumnezeu, iar pe toți ceilalți cari nu erau ca ei îi priveau ca pe niște strelni și spurcați. Evlavioși creștini. Numai smerenia și pocăința ne pot deschide calea la Dumnezeu. Ce înțelepțesc ar fi deci, ca totdeauna să ne întrebăm nu ce credem noi despre cutare, ci cum îl privește pe el Dumnezeu. Căci dacă noi credem că cineva e un păcătos și cu toate aceste Dumnezeu, în înțelepciunea Lui, îl privește cu iubire și-l încarcă de binecuvântările Lui spirituale, atunci păcatul nostru este îndoit: nu ne cunoaștem nici pe noi și nu vrem să recunoaștem nici altuia dreptul lui dat de Dumnezeu.

* * *

6. Priviți încăodată linia vieții fiului risipitor despre care ne vorvește pilda: e o linie în forma unui unghlu ascuțit. Pe una din laturi coboară până la extrema posibilă a păcatului, pe alta se urcă până la vrednicia de a simți imediată apropiere a lui Dumnezeu. Atât linia coborătoare cât și linia urcătoare a vieții acestui fiu sunt linii drepte. Viețile altora se prezintă sub formă de linie zigzag, adică întortochiată: se îndepărtează dela Dumnezeu, se apropie de El iarăși pentru ca apoi să se îndepărteze și mai mult. Și tot astfel pânăce se instreinează de Dumnezeu deabinele. Aceștia trăesc în păcat și nu știu. Și merg pe linia scoborătoare până în cea din urmă clipă a vieții. Că sunt mai departe sau mai aproape de Dumnezeu, nu importă: faptul principal și dureros e că se găsesc pe linia coborătoare. Ferice de cei cari, într'un moment dat, au încheiat definitiv cu coborârea în apele păcatului și au început să se înalțe cu statornicie spre Dumnezeu. Fraților, e bun prilej să ne întrebăm pe ce linie a vieții ne aflăm fiecare dintre noi: pe cea coborătoare sau pe cea urcătoare? Și să nu ne mirăm dacă un păcătos pocăit găsește la Dumnezeu mai mult har decât un drept, care nu știe ce e smerenia și iubirea de aproapele.

Preot MANEA POPESCU

PRIMA APOLOGIE A SF. IUSTIN MARTIRUL¹⁾

V. Ce însemnează oare aceasta? Intre noi ne făgăduim solemn să nu săvârșim vre-o nedreptate, nici să propoveduim asemenea nelegiuiri, iar voi nu examinați acuzațiunile, ci de patimă și de biciul spiritelor rele fiind mânați, fără nici-o jenă ne pedepsiți nejudecați. II) Trebuie să se spună adevărul; în vechime spiritele rele încorporându-se au violat femeile și au corupt copiii și au arătat oamenilor lucruri de groază și astfel fiind aceștia înfricoșați n'au discernut cu rațiunea aceste fapte, ci, cuprinși fiind de teamă și necunoscând că spiritele sunt rele, le-au numit zei și fiecăruia i-a dat nume, după cum fiecare spirit își stabilea sieși. 3) Iar când Socrate, cu dreapta rațiune și prin cercetări exacte, a încercat să aducă la lumină pe oameni și să-i distragă dela demoni, atunci demonii au lucrat prin oameni iubitori de rele ca să-l pedepsească, ca pe un ateu și criminal, zicând că el introduce zeități noi; și față de noi ei lucrează la fel. 4) Nu numai Grecilor, prin (διὰ) Socrate, s'au descoperit aceste lucruri de Cuvânt (ὁπὸ λόγου), ci și barbarilor (s'au descoperit) de către același Cuvânt (ὁπ' αὐτοῦ τοῦ λόγου), care s'a arătat și om s'a făcut și s'a numit Iisus Christos; noi cei cari credem în el, nu afirmăm numai că spiritele care fac asemenea lucruri nu sunt bune, ci sunt spirite rele și contrare legilor divine, (spirite) cari n'au fapte asemănătoare nici cu ale oamenilor iubitori de virtute.

VI. Pentru aceasta suntem noi numiți atei; și mărturisim că suntem atei față de acești preținși dumnezei, dar nu față de Dumnezeu cel prea adevărat și tatăl dreptății și al înțelepciunii și al tuturor virtuților și care nu are nici-o legătură cu răul; 2) noi venerăm și adorăm pe acesta și pe fiul cel venit dela el, care ne-a învățat aceste lucruri, și armata celorlalți îngeri buni, cari îl însoțesc și i se aseamănă și pe duhul cel profetic, — cu adevărat cinstindu-i cu ajutorul rațiunii și orcu voește să învețe așa cum noi am fost învățați, îi predăm cu prisosință.

VII. Dar, va zice cineva, iată unii răufăcători²⁾ arestați, au fost dovediți vinovați. 2) Când voi cercetați viața acuzaților, adeseori pe mulți îi condamnați, însă nu pentru cei ce stau alături de ei. 3) În general știm și aceea, că după cum la Greci, cei care învață după plac se numesc cu un singur nume: filosofi, deși învățăturile lor sunt contrare, tot astfel și la barbari numele celor ce sunt sau par a fi înțelepți, este comun, căci toți sunt numiți creștini. 4) Pentru aceasta noi cerem să se judece faptele tuturor celor denunțați vouă, ca să fie pedepsit cel dovedit ca nedrept, însă nu ca creștin; iar dacă cineva apare nevinovat, să fie liberat ca creștin, nefiind cu nimic vinovat. 5) Nu vă vom pretinde să pedepsiți pe acuzatori; căci ei se mulțumesc cu traiul în răutate și cu ignorarea faptelor bune.

VIII. Gândiți-vă că pentru voi am spus acestea, căci depinde de noi, ca cei care suntem cercetați, să tăgăduim. 2) Însă nu voim (să ne cruțăm) viața, spunând minciuni; căci doritori fiind de o viață eternă și curată, aspirăm la ea (s'o trăim) împreună cu tatăl tuturor și creatorul vieții; ne grăbim să mărturisim aceasta, pe deplin încredințați, că pot obține acele bunuri cei care cred în Dumnezeu prin fapte, fiindcă urmându-i lui și iubind viața plăcută lui, acolo răutatea nu rezistă. 3) Așa dar, în puține cuvinte zise, acestea sunt cele ce sperăm și cele ce am învățat prin Christos și le propoveduim. 4) Platon a zis, că Radamant și Minos vor judeca pe cei nedrepți, care se vor prezenta înaintea lor; și noi același lucru am spus că se va face, însă de către Christos și fiind cu sufletul în corpuri, vor fi pedepsiți pentru veșnicie, nu numai timp de o mie de ani cum a zis acela³⁾ 5) Și dacă va zice cineva, că este de necrezut sau imposibil acest lucru, rămâne o greșală pentru noi, nu pentru altul, până ce nu vom fi într'adevăr convinși de vinovăție.

(va u: ma)

Trad. de Diaconul

A. N. CONSTANTINESCU

1) Vezi numărul din 15 Ianuarie 1928.

2) Creștinii.

3) Platon.

PLAN DE PREDICA

PARABOLA NĂVODULUI

I. *Pregătirea*: 1. Lucrarea de câștigarea sufletelor omenești pentru împărăția cerurilor cere din partea ostenitorilor ei următoarele:

a) Deslîpirea sufletească de cele pămîntești și desfacerea de îndeletnicirile vremelnicești: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni; și ei lăsând îndată mrejele, s'au dus după Iisus”. Mateiu IV, 18-20; Marcu I, 16-18.

b) Deslîpirea de rubedenii, de prieteni și chiar de părinți: „Și ei îndată părăsind pe părintele lor, s'au dus după El”. Mateiu IV, 21-23; Marcu I, 19-20.

c) Nici chiar moartea părinților n'ar fi un prilej de întreruperea osîrdiei lor pentru Hristos: „Vino după Mine și lasă morții să-și îngroape morții lor”. Mateiu VIII, 21-22.

d) Pornirea hotărâtă la lucru fără nici un gând la ai săi: „Tot celace pune mîna pe plug și se uită înapoi, nu este vrednic de împărăția lui Dumnezeu”. Luca IX, 61-62.

e) Înțelepciune și dibăcie de pescari.

II. *Anunțarea*: Parabola năvodului.

III. *Tratarea*: 1. Se citește parabola din Noul Testament (Mateiu XIII, 47-50).

2. Pescuitul este o îndeletnicire care cere silință și dibăcie și tocmai prin aceasta este asemănătoare cu lucrarea de câștigarea sufletelor omenești pentru Hristos.

3. Peștii de munte — păstrăvi — se vânează în miez de noapte cu făclii aprinse care împânzesc apa cristalină a pâraelor de munte. Tot asemenea și propoveditorii lui Hristos câștigă sufletele cu luminile nestinse ale evangheliei.

4. Peștii de mare se pescuiesc cu luptă mare, căci astfel nu rare ori îi-i dat să vezi pescari asvîrliți în valurile mării de peștii mari și vânjoși prinși în uneltele lor. Tot asemenea și multe suflete omenești trebuiesc cucerite cu lupte și osteneli mari, căci nu rare ori se întâmplă ca vestitorii cuvîntului lui Dumnezeu în loc să câștige suflete pentru Hristos, se lăsă ei înșiși pierduți și purtați de capriciile și slăbiciunile sufletești ale muritorilor de rînd.

5. Năvodul este unelta cea mai proprie pescuitului, dar cea mai grea de mînuit:

a) Pentru ca pânza (plasa) lui să se scoboare la adînc, are o coardă cu bucăți de plumb.

b) Pentru ca să se ridice mai cu ușurință din fundul apelor, atunci cînd este încărcat cu pește, are o altă coardă căptușită cu bucăți de plută.

6. Interpretarea dogmatică:

a) Biblia este năvodul predicatorului și învățătorului creștin.

b) Vechiul Testament este coarda cu bucăți

de plumb, care ne adîncește în vechia taină istorică a mîntuirii noastre.

c) Noul Testament este coarda cu plute, care ne înlesnește înălțarea sufletească pe piscul înfaptului și dobîndirii mîntuirii noastre.

7. *Interpretarea simbolică*:

a) Pești buni și pești răi: Oamenii drepecți și oameni răi.

b) Despărțirea peștilor în buni și răi simbolizează împărțirea cea mare, pe care îngerii o vor face la judecata de apoi.

c) Împărțirea oamenilor în buni și răi în ceasul cel mare al judecării nu o vor face îngerii, ci se va vădi prin lumina de fulger a îngerilor.

d) Împărțirea aceasta depinde de noi înși-ne — de conduita noastră — așa încât fie care dintre noi ne-am ales și ne-am așezat deja de-a dreapta sau de-a stînga în împărăția Cerurilor.

8. *Interpretare mistică*: Năvodul este biserica Creștină, una, sfîntă, sobornicească și apostolească.

IV. *Asocierea*: 1. Desbinările actuale dintre confesiunile creștine sînt provizorii — așa în cît astăzi nu mai puteam spune cuvintele „și atîția fiind, nu s'a rupt mraja”. Mateiu XXI, 11.

2. Aceasta ne face să suspinăm și să nădăjduim mai cu însetare după făgăduiala precisă din sfîntul Evanghelist Ioan X, 16: „Și va fi o turmă și un păstor”.

V. *Aplicarea*: 1. Propoveditorii Evangheliei trebuie să dea dovadă de înțelepciune și de minte superioară în îndeplinirea sarcinii lor: „Noi avem minte lui Hristos”. I Corinteni, Cap. II, versul 16.

2. Oricît de mică ar fi turma lor ascultătoare, să nu uite niciodată cuvintele sfîntului Evanghelist Luca XII, 32: „Nu te teme turmă mică, că a binevoit Părintele vostru să vă dea Împărăția!”

3. Osteneala lor să fie dăsfășurată cu gând curat și pe drum de ascultarea poruncilor lui Dumnezeu: „Aruncați mreaja de-a dreapta parte a corăbiei”. Mateiu XXI, 7.

4. Creștine, păzește-ți sufletul de toate amarurile vieții ca pești din apa sărată și amară a mărilor, cari au carnea cea mai dulce.

5. Lasă-te strîns la sînul mrejei creștinești și rînduește-ți pașii vieții tale sufletești spre „dreapta” Împărăției lui Dumnezeu.

Doamne! „Să nu se facă desbinare întru popor despre Dînsul”. Ion VII, 43-12.

„Fă ca ei să fie una, cum sîntem și Noi”. Ion XVII, 11.

Pr. MARIN C. IONESCU

Biserica „Sf. Ștefan Cuibu cu Barză”

CARTI, REVISTE, ZIARE

Ortodoxism și Protestantism (cu privire la actualitate) de Diacon Al. Constantinescu, profesor la Seminarul Central din București, 124 pagini, preț 50 lei. Are trei părți. În partea I-a tratează despre evoluția doctrinală a protestantismului, divinitatea Mântuitorului, Sfânta Scriptură și criticismul protestant, liberul examen, adevărata biserică, criza doctrinală provoacă în protestantismul francez criza financiară. În partea II-a tratează despre predica în cultul protestant, Sf. Euharistie, marele paradot protestant, revizuire liturgice, pocăință și preoție; iar în partea III-a se ocupă cu unirea diferitelor ramuri protestante, date statistice, marea unire, congresul de la Stockholm și conferința de la Lausanne.

Se poate cere direct de la autor, biserica Sf. Ilie, Calea Rahovei.

—o—

Activitatea simțurilor în învățământ de George Moian, fost profesor la Seminarul Central din București, Tiparul Tipografiei Arhiepiscopale din Sibiu, 136 pagini, costul 40 lei. Repauzatul și mult regretatul profesor George Moian e cunoscut atâtor preoți, cari au trecut prin Seminarul Central unde era profesor de lucru manual. Și iată că acum figura lui atât de blândă și înțeleaptă este adusă mai viu înaintea cetitorului care l-a cunoscut prin tipărirea acestui volum. Cetitorul va găsi tratate aci chestiuni ca: Organul gustului, mirosului, etc., nu mărginite numai la datele științifice reci, ci pătrunse de acea filosofie caldă, de care are nevoie oricine în viața de toate zilele, și pe care atât de bine știa s'o împletească cu lămuririle pe cari le da de pe catedră asupra lucrului manual. — Se poate cere la Tipografia arhiepiscopală din Sibiu. —

Renășterea, an. VI No. 3, 15 Ianuarie 1928, apare săptămânal, Cluj. A publicat în 5 numere din urmă, terminând în No. semnat aci, o chestiune de foarte mare importanță pentru viața religioasă: *Caritatea în cadrele misiunii pastorale*, traducere după Wiesen de D-l G. Munteanu.

—o—

Luminătorul, an. LXI No. 2, 15 Ianuarie 1928, Chișinău are următorul cuprins: Un mistic de Mihail Vasilache, Hristos și tinerimea, trad. după Förster de Pr. I. Negoită, Strigătul sufletului creștin de Vărtosu Haralambie, Iisus Hristos Nazarineanul (poezie) de Pr. A. Luțcan, Despre credință de G. Bălan, Poezia zilelor noastre de sărbători de Diac. Cuv. Comendat, Predică de Ic. I. Andronic, Starea religioasă în Rusia de Pr. Corneliu Grumăzescu, etc. Ultima coală conține psalmii, din nou traduși, de P. S. Nicodem. Până în prezent s'a ajuns cu publicarea lor până la psalmul 114.

—o—

Poșta informativă, revistă bllunară pentru funcționarii P. T. T., apare sub direcțiunea D-lui Inginer I. Pitulescu, fost director general al Poștei Centrale. E o revistă de foarte mare importanță pentru funcționarii P. T. T. Văzând-o pentru prima dată, cineva ar fi înclinat să creadă că nu poate cuprinde decât chestiuni de specialitate, inginerie, tehnică specială funcționarului P. T. Tist. Totuș D-l Inginer Pitulescu a făcut loc în revista D-sale și unei pagini intitulată „Pentru morala și întărirea credinței”. În No. 2 de la 15 Ianuarie a. c. găsim publicată în această pagină Pastorală P. S. Episcop Roman al Orăzli, dată cu prilejul Nașterii Domnului. D-l Inginer Pitulescu e fecior de preot și cunoaște plusul de puteri sufletești pe care-l dă credința.

REFERENT.

MIȘCAREA MISIONARA

Ceroul pastoral Dichiu-Tirchilești.—Buourești. În seara de 3 Noembrie 1927 au vorbit:

- a) D-l Panaitescu, profesor, despre Martirii Creștini.
- b) Pr. Ec. N. Rădulescu, despre Ferirea de rău.
- c) D-l Gh. Lungulescu, despre viața creștină în timpurile vechi.

2. În seara de 10 Noembrie 1927 au vorbit:

- a) Pr. Petre Partenie despre existența lui Dumnezeu.
- b) D-l Paul Panaitescu urmare despre Martirii Creștini.

- c) D-l Gh. Lungulescu despre Bunătate.
- d) Pr. N. Rădulescu aduce mulțumiri vorbitorilor și oarului.

3. În seara de 17 Noembrie au vorbit:

- a) Pr. Marin Ionescu—Cuibu-cu-Barză—despre primele 3 fericiri.

- b) D-l Haralamb Stoianovici despre fericire și nefericire.

- c) Pr. N. Rădulescu despre oredință.

4. În seara de 24 Noembrie 1927:

- a) Pr. N. Rădulescu despre păcat.
- b) D-l Gh. Lungulescu despre împlinirea prooroocilor în persoana lui Iisus.

În luna Decembrie: Joi 1 Decembrie 1927.

- a) Pr. N. Rădulescu despre „Feriți oei ouați ou inima”.

- b) D-l G. Cecropide despre reînțoarcerea la creștinism.

c) D-l G. Lungulescu despre „Școpul venirii în lume al lui Iisus“.

Joi 8 Decembrie 1927: ora 8 seara.

a) D-l Haralamb Stoianovici despre milostenie.

b) Pr. N. Rădulescu, despre „Pacea Creștină“.

c) D-l G. Lungulescu, despre „Importanța Sărbătorilor“.

Joi 15 Decembrie 1927.

a) D-l Paul Panaitescu, despre „Starea morală a Lumii la venirea lui Cristos“.

b) Pr. N. Rădulescu, despre Însemnătatea venirii lui Iisus.

c) D-l Gh. Lungulescu, despre „Nașterea Domnului“.

■ Cercul pastoral Icoana.—București. La 2 Noembrie Miercuri, Păr. Mateescu, despre Biserică și școală.—La 9 Noembrie Miercuri, Pr. M. Ionescu, despre credință.—La 16 Noembrie Miercuri, Pr. Ioan Vodă despre Bogatul care i-a rodit țarina.—La 23 Noembrie Miercuri, Pr. Gh. Negulescu, despre Educația creștinească din familie.—La 30 Noembrie Miercuri, Pr. N. Popescu, despre Viața Sf. Apostol Andrei.—La 7 Decembrie Miercuri, Pr. Manea Popescu, despre Nașterea și viața Sf. Ioan Botezătorul.—La 14 Decembrie Miercuri, Pr. I. Mateescu, despre adâncurile Înțelepciunii lui Dumnezeu sunt nepătrunse de mintea omenească.

■ Activitatea desfășurată de preoții din Protopopia II a jud. Teleorman pe lunile: Octombrie, Noembrie și Decembrie 1927.

I. Cercul pastoral „Scrioaștea“ a ținut ședință în luna Octombrie în ziua de 23 în Comuna Scrioaștea.

Predica a fost rostită de pr. Emil Teodorescu făcând explicarea pericopei Evangheliei zilei, iar la sfârșit s'a slujit parastas pentru eroii din acea comună.

Înainte de masă s'a ținut ședința intimă la care pr. Nioulăe Marinescu a făcut recenzia cărții: „Cuvântul lui Dumnezeu în sufletul Omului“ de Proto-singhelul P. Morușea.

În ședința publică a vorbit Păr. C. Marinescu despre: „Pregătirea Omenirii pentru opera mântuitoare“ după care cântăreții au executat câteva cântări religioase.

Al doilea subiect despre: „Politica în lumina Evangheliei a fost tratat de pr. Gh. Rizeanu.

Pentru fondul cercului s'au colectat 258 lei.

b) În luna Noembrie a ținut ședință în ziua de 20 în Comuna Măldăeni.

Predica s'a ținut de pr. N. Marinescu despre Evanghelia zilei apoi s'a oficiat parastas pentru eroi după care preoții au trecut în ședința intimă unde pr. Gh. Sima a vorbit despre: „Frequentarea Bisericii“.

În ședința publică după masă la școală a vorbit pr. N. Boeriu având ca subiect: „Dumnezeirea Mântuitorului ca temelie pentru mântuirea omenirii“ după care au urmat coruri cu elevii școlii, recitări etc., iar domnișoara învățătoare Gheorgiadis a vorbit despre: „Folosele cărților“.

Pentru fondul cercului s'au colectat 200 lei.

c) În luna Decembrie cercul a ținut ședință în Comuna Măgurele.

În predică pr. C. Marinescu a vorbit despre Evanghelia zilei.

Înainte de masă s'a ținut ședința intimă unde pr. Emil Teodorescu a vorbit despre Sectele religioase.

La ora 2 p. m. s'a deschis ședința publică la școala unde a conferențiat un domn învățător despre: „Obligativitatea învățământului“ iar pr. Președinte a vorbit despre „Sf. Euharistie“.

Pentru fondul cercului s'au colectat 168 lei.

II. CERCUL „MERIȘANI“ a) În luna Octombrie a ținut ședința în parohia Bălți. Biserica fiind închisă pentru reparație preoții au oficiat slujba Utreniei după care pr. N. Mihăescu a predicat luând ca tema vers. 31 Cap. 16 din Ev. Matsi.

S'a slujit parastas pentru eroi la care a vorbit cu multă înflăcărare pr. Președinte Ungurelu.

La Ședința intimă pr. Gh. Ungurelu a făcut recenzia cărții „Pe urmele lui Cristos“ de Petrov.

În ședința publică a conferențiat pr. N. Mihăescu despre: Minunile evangheliei, iar pr. I. Oprescu despre jocul de cărți.

b) În Luna Noembrie ședința s'a ținut în parohia Ciurari. Predica s'a rostit de pr. N. Constantinescu despre Evanghelia zilei.

În ședința intimă pr. M. Popescu a pus chestiunea: „Ce mod să întrebuițăm spre a riposta cu succes unui sectant?“

La ședința publică a vorbit pr. N. Constantinescu despre „A Tot puternicia lui Cristos arătată prin minuni“.

c) În luna Decembrie Cercul a ținut ședința în parohia Bencea.

Predica s'a rostit de Pr. I. Colțeanu.

În ședința intimă Păr. Preda Dobrescu a dezvoltat subiectul: „Care sunt locurile din Sf. Scriptură de care se folosesc adventiștii în predica lor“.

În ședința publică a vorbit Păr. Președinte având ca subiect „Privind la minunile Mântuitorului, căpătăm credința că prin ajutorul Lui e cu putință întemeierea împărăției lui Dumnezeu pe pământ“. După aceea Dl. învățător D. Colțeanu insistă asupra obligativității învățământului.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 119 lei.

III. CERCUL „STRÂMBENI“ a) În luna Octombrie a ținut ședința în parohia Calenderu II.

La sfârșit s'a slujit parastas pentru eroi. Predica s'a rostit de Pr. Lucian Popescu despre parabola sămănătorului.

La ședința intimă Păr. V. Nănescu a făcut recenzia cărții. „Dela leagăn până la mormânt“ de P. S. S. Gr. Comșa.

Pr. Marin Radu a vorbit în ședința publică: Cum putem să facem să se nască și întărească credința creștină prin Biserică, iar Păr. Gh. Popescu a vorbit despre: portul național.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 190 lei.

b) În luna Noembrie cercul a ținut ședința în parohia Strâmbeni I.

Predica s'a rostit de Pr. V. Nănescu despre „Datoria părinților de a crește pe copii în spiritul religiei creștine (Duminică XXIV după Rusalii).“

La ședința intimă Păr. I. Mocanu a făcut recenzia cărții: „Călăuza creștinului în Biserică“ de P. S. E. piscop Nicodem.

În ședința publică Pr. Eftime Popescu își dezvoltă

subiectul: „Despre credința noastră” iar ca subiect gospodăresc Păr. Lucian Popescu vorbește despre albine și foloasele ce ne aduc.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 60 lei.

c) În luna Decembrie ședința a avut loc în parohia Burdea Ștefănești.

Predica s'a rostit de Pr. Marin Popescu despre Evanghelia zilei. S'a oficiat parastas pentru eroi după care preoții au trecut în ședință intimă în care Păr. Eftimie Popescu a făcut recenzie asupra lucrării: „Cinstiți biserica, ascultați și iubiți biserica voastră strămoșească” de Dr. Ștef. Cioroianu.

În ședința publică Pr. Gh. Popescu, și-a dezvoltat subiectul: „Cultura pomilor fructiferi”.

Pentru fondul Cercului s'a colectat suma de 90 lei.

IV. CERCUL „SF. IOAN HRISOSTOM” a) În luna Octombrie a ținut ședința în parohia Săoeni. Predica s'a rostit de Pr. Gh. D. Popescu despre Evanghelia zilei. La sfârșit s'a slujit parastas pentru eroi.

În ședința intimă Pr. Gh. D. Popescu a vorbit despre noua lege bisericească. Ședința publică nu s'a ținut. Pentru fondul Cercului s'au adunat 56 lei.

b) În luna Noembrie Cercul a ținut ședința în parohia Buteulești.

Predica s'a rostit de Pr. Gh. D. Popescu făcând o expunere sumară asupra lucrării recente: „Intrați în oastea Domnului”.

Păr. I. Gâdea a vorbit în ședința publică despre: „Supunerea la legi și autorități” iar Păr. Gh. D. Popescu despre „Sf. Euharistie”.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 52 lei.

c) În luna Decembrie Cercul a ținut ședință în parohia Necșești.

Predica a ținut-o Pr. I. Popescu cu explicații din Evanghelia zilei.

În ședința intimă s'a discutat și comentat versete de Evanghelia zilei.

Ședința publică nu s'a ținut.

V. CERCUL „ROȘIORII-DE-VEDE” a) În luna Octombrie a ținut ședință în parohia Merii-Goala.

Predica s'a rostit de Pr. I. Stănescu, o omilie asupra precopiei din Luca cap. 16¹⁹⁻³¹, după care preoții au slujit obișnuitul parastas pentru eroi.

În ședința intimă Dl. V. Ionescu, profesor de limbile clasice și teologice, face prețioase comunicări despre viața religioasă în Franța.

În Ședința publică Păr. C. Stoicescu a vorbit despre jocurile de noroc.

b) În luna Noembrie Cercul a ținut ședință în Roșiorii-de-Vede parohia Sf. Teodor.

Predica a fost rostită de Pr. Florea Leanca despre Evanghelia zilei.

Fiind tocmai ziua înmormântării marelui bărbat al neamului nostru I. I. C. Brătianu, s'a oficiat un parastas de toți preoții după care Dl. Director al Liceului și Păr. Președinte al Cercului au scos în relief meritele celui dispărut, iar în semn de doliu s'a luat hotărârea de a nu se mai ține ședința publică.

c) În luna Decembrie Cercul a ținut ședința în parohia Peretu II. Serviciul divin s'a oficiat de Păr. Protopop Floru și preoții: Barbu Dimăncescu și Cristea Popescu. Predica zilei s'a rostit de păr. Protopop.

După masă s'a ținut ședința publică în localul școlii. Păr. T. Perețeanu a vorbit despre Familia creștină iar Pr. I. Stănescu despre Economie.

Pentru fondul Cercului s'au dat 40 lei iar Cu restul de 100 lei s'au dat oare care ajutoare.

VI. CERCUL „BARLA” a) În luna Noembrie a ținut ședință în parohia Malu.

Predica s'a rostit de Pr. I. T. Popescu despre Evanghelia Zilei.

În ședința intimă Pr. N. Popescu a vorbit despre Mica Pravilă a D-lui profesor Mihăileanu.

În ședința publică a vorbit Pr. M. Gh. Rădulescu având ca subiect: Dragostea de Biserică.

Pentru fondul Cercului s'au colectat 110 lei.

b) În luna Decembrie Cercul a ținut ședința în parohia Tufeni. A. Predicat Păr. T. Dumitrescu despre Evanghelia zilei.

Ședința publică nu s'a ținut.

Din rezultatele Cercurilor Pastorale

În cursul lunii Decembrie s'a ținut ședința culturală la parohia Yugur din Cercul pastoral „Mățan” jud. Muscel. După Sf. Liturghie președintele cercului a făcut apel credincioșilor acestui sat să ajute pe un locuitor din Vâlcele, sat veșin, căruia i-a ars tot avutul din casă și dependințe făcându-i o pagubă de 200.000 lei, iar el și ai lui fiind pe drumuri. Toți credincioșii cu bucurie au subscris și oferit, bani, alimente și mai ales lemne de construcție înveselind pe cel sinistrit și recompensându-i o foarte bună parte din paguba suferită.

Președintele Cercului Pastoral „Mățan” aduce pe această cale mulțumiri, credincioșilor din com. Jugur, pentru că au transformat în fapte interesul bisericii și le trimite din partea Sfintei biserici, pentru meritul faptelor lor, salutul și mulțumirea Mântuitorului Hristos. „Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui”!

■ Cercurile pastorale preoțești din Ploești, și-au continuat lucrările în decursul lunilor Noembrie și Decembrie 1927, după cum urmează.

Cercul I, a ținut ședințe în biserica Sf. Ioan-Botezătorul în fiecare Joi, dela ora 7-8 1/2 seara și anume:

În ziua de 3 Noembrie 1927, a vorbit preotul N. Vasilescu Președintele Cercului „Despre învierea fiicei lui Jair”. Joi 10 Noembrie, Pr. C. A. Popescu-Sf. Ecaterina, a tratat subiectul „Despre rugăciune”.

A treia ședință a cercului a avut loc Joi 17 Noembrie. A conferențiat Părintele Gheorghe Eufrosin, despre „Dragostea creștină”.

Joi 24 Noembrie, Părintele Miltiade Tăriceanu dela bis. Sf. Spiridon, a tratat subiectul „Ce a făcut creștinismul pentru femeie și cât datorează femeia Domnului Nostru Iisus Hristos”. A cincea ședință, a avut loc în ziua de 1 Decembrie, cu această ocaziune, a vorbit Păr. Eugen Saftu, Preotul militar al garnizoanei Ploești, tratând subiectul „Cultul la popoarele păgâne”.

A șasea ședință a acestui cerc, a avut loc Joi 8 Decembrie, conferențiar fiind Pr. Anghel Burada-Sf. Vasile, care a vorbit „despre Epidemii”. Joi 15 Decembrie, a vorbit Cucernicul Preot Gh. Ioanițescu,

dela biserica Sf. Gheorghe Nou—Boldescu, „Despre milostenie“. Conferințele cercului II pastoral, care are ședința la Biserica Sf. Gheorghe Vechi—Bulevard—au fost deschise de P. C. Protopop în ziua de 1 Noembrie. Marți 8 Noembrie, a vorbit Cuc. Pr. Ioan Brezeanu, Președintele acestui cerc „Despre Sfinții Ingerii după Vechiul și Noul Testament“. Marți 15 Noembrie, a vorbit preotul Aurel Popescu fost la Biserica Sf. Haralambie „Despre rostul cercurilor pastorale“. La 22 Noembrie, Cuc. Președinte I. Brezeanu, a tratat despre predica Mântuitorului în general, anunțând continuarea conferențelor Cuc. Sale, despre „Predica depe munte“, ținute astfel: La 29 Noembrie, despre cele nouă fericiri; La 6 Decembrie, despre „Sarea pământului și lumina lumii“, la 13 Decembrie, despre „Lege“ — „Sâmbăta“ — La 20 Decembrie din cauza viscolului, neparticipând decât 2 credincioase, nu s'a vorbit.

Cercul III Pastoral—Buna-Vestire—și-a desfășurat activitatea, după cum se vede mai jos:

C R O N I C A I N T E R N A

Intru arhimandrit a fost hirotosit de către I. P. Sf. Patriarh Miron în ziua de Crăciun Cuviosul ieromonah Nifon Criveanu, director de studii al seminarului „Nifon Mitropolitul“.

—0—

Duminecă, 22 Ianuarie a. c. s'a făcut instalarea ca preot paroh în parohia Izvoarele jud. Prahova a cuc. Preot, hirotonit de câteva luni, Gheorghe Iliescu. Instalarea s'a făcut în asistența a însuși P. S. Vicar arhiepiscopesc Titu S. Târgovișteanu, care, însoțit de Consilierii referenți administrativ și cultural; Pr. Eugen Bărbulescu și Pr. Mănea Popescu, a sosit în Izvoarele de Sâmbătă seara. Primirea în gară a P. S. Vicar Titu — deși era ora 10 seara — cât și plecarea spre București au fost ocazii de însușeală și pioasă manifestare a simțămintelor de iubire și devotament din partea poporenului creștin. „Pre stăpânul“ cântat de voce răsunătoare și armonioase ale copiilor de școală sub conducerea D-lui învățător local Georgescu, cum și strigătele de ură ale creștinilor, setoși de a primi binecuvântarea arhierască, au tras în iurul acestor momente linii cu adevărat grandioase și impunătoare. Duminecă dimineața sfânta Liturghie a fost săvârșită, în fața unei mulțimi pentru care biserica era absolut neîncăpătoare, de P. P. C. C. Referenți și P. C. Stareț Nicon al schitului Crasna. După predica zilei ținută de Referentul cultural, C. P. Gh. Iliescu a fost prohirisit duhovnic de P. S. Vicar, apoi s'a oficiat un tedeum și P. C. Protopop D. Ștefănescu a citit actul de instalare ca paroh. Cuvinte frumoase, pline de sfaturi înțelepte și cari vor rămâne neșterse în inimile creștinilor a vorbit P. S. Vicar Titu. Tot asemenea P. C. Referent ad-

La 5 Noembrie, a vorbit Pr. Petre Tăriceanu, dela Biserica Sf. Pantelimon, despre: articolul II din Simbolul Credinței:

La 12 Noembrie, Cuc. Pr. Ioan Găuțoiu—Sf. Dumitru — a făcut explicarea evangheliei Samaritanenilor. Sâmbătă 19 Noembrie, Părintele I. Minulescu — Sf. Dumitru —, a vorbit despre, „Mijloacele prin care putem activa viața creștină“. La 26 Noembrie, Pr. Petre Popescu — Sf. Nicolae Nou — a conferențiat, dezvoltând subiectul „Despre Credință“. Sâmbătă 3 Decembrie, Cuc. Președinte al Cercului. Pr. Andrei Popescu, a vorbit despre, „Mântuire“. A șasea conferință a avut loc la 10 Decembrie Cuc. Pr. O. Ialomițeanu—Sf. Apostoli—, vorbind despre „Ierarhie“. A șaptea conferință, s'a ținut la 17 Decembrie, cu care ocazie, a vorbit Păr. Alex. Al. Popescu — Sf. Ilie —, tratând subiectul „Iisus între vrășmași săi“

REFERENT

ministrativ Eug. Bărbulescu, fost profesor, la Seminarul Nifon, al noului instalat. Iar iubirea pe care a știut să și-o cucerească așa de repede C. Pr. Iliescu în localitate ne-a dat să auzim cuvinte de caldă îmbrățișare din partea C. Proistos al Cercului pastoral Nicolae Popescu-Ogrețin, a D-lui învățător Georgescu și a D-lui Gaftescu, student și feciorul marelui proprietar din Izvoarele. Tuturor le-a răspuns, cu firească emoție, dar întru totul stăpân pe sine și pe atenția asistenței C. Pr. Gh. Iliescu, într'ale cărui puteri de activitate pastorală sunt puse atâtea nădejdi bune.

—0—

C. Pr. Teodor Leontescu, parohul bisericii Mavrogheni-Izvorul Tămăduirii din București a trecut prin dureroasă încercare a pierderii credincioasei sale soții Florica Leontescu. Cunosce pe răposata întru Domnul preoteasă Florica Leontescu că pe una dintre primele preotese din București, cari acum câțiva ani în urmă se frământau să înjghebeze o „Asociație a preoteselor ortodoxe“, deci ca pe una care nu putea rămâne nepăsătoare față de sarcina covârșitoare a preotului-soț în ce privește creșterea sufletească a creștinilor din parohie.

Înmormântarea a avut loc în ziua de Marți, 24 Ianuarie a. c., iar serviciul de prohodire a fost săvârșit de P. S. Vicar Titu S. Târgovișteanu, înconjurat de diaconi și sobor mare preoțesc.

Cu acest trist prilej a grăit cuvinte de mângâiere P. S. Vicar Titu, D-na preoteasa Cornelia Bărbulescu din partea „Asociației preoteselor“ și un enoriaș din partea creștinilor cari au cunoscut și au admirat calitățile sufletești ale repauzatei.

Inregistrând, cu toată durerea sufletească, acest fapt, transmitem îndureratului soț condoleanțe și-l rugăm să privească cu toată încrederea spre mângâierile lui Dumnezeu, — cum i-a spus P. S. Vicar Titu — căci acelea împlinesc și tămăduesc toate ranele căpătate în lupla acestei vieți.

—0—

Dela 1 Ianuarie a. c. a luat ființă a treia protopopie în București, prin trecerea sub administrația centrală a parohiilor suburbane din jurul Bucureștiului. Protopop al acestei circumscripții a fost numit P. C. Ec. Traian Vințilescu, a cărui instalare s'a făcut în ziua de 15 Ianuarie a. c. în prezența P. S. Vicar arhiepiscopesc Titu S. Târgovișteanu.

—0—

C. Preot Nicolae T. Georgescu din parohia Filipeștii de Târg jud. Prahova ține adunări săptămânale (Joi seara) cu creștinii din parohie. Adunările sunt foarte populate și roadele duhovnicești pe deplin satisfăcătoare. Aceasta e încă o dovadă că cel mai prielnic teren de lucru, pe care preotul se poate întâlni cu bunăvoință tuturor creștinilor, e terenul cultural.

—0—

Cu începere dela 1 Ianuarie, 1928, D-l I. Chirescu, profesor de muzică, a fost numit Inspector de muzică la toate școlile de cântăreți și seminariile din Eparhia noastră.

—0—

În ziua de 18 Ianuarie a. c., C. Preot Atanase Paraschivescu a fost instalat ca paroh la biserica parohială Popa-Soare din București.

—0—

C. Pr. Iancu I. Pastia, profesor la gimnaziul din Zimnicea a organizat cu elevi o serbare cu

caracter cultural din care s'a realizat suma de 17.230 lei netto. Cu această sumă a înbrăcat 5 elevi și 2 eleve, dintre cari 6 orfani și merițoși.

Prin colectă benevolă a strâns dela creștini suma de 5000 lei cu care s'a cumpărat un rând vestimente preoțești. Tot prin stăruința C. Preot Iancu I. Pastia s'au făcut în timpul din urmă reparațiuni bisericii în valoare de 150.000 lei.

—0—

Preoțimea din Dâmbovița e lăudată de o pană foarte cunoscută în lumea științifică orientalistă, dar și foarte sgârcilă în cuvinte bune pentru preoții ortodoxi.

—0—

R. P. S. Salaville își scrie impresiile sale, culese astăvară cu prilejul excursiunii Universității populare dela Văleni la Târgoviște, Câmpulung și Curtea de Argeș și ajungând la Târgoviște zice... masa fu dată celor o sută de excursioniști de Asociațiunea preoților. Membrii fruntași ai clerului acestui județ, cam vre-o doisprezece, erau de față, bucuroși că pot omeni pe D. Iorga, caruia cu toată voia i-se zice „apostolul culturii naționale“. Fui izbit de înfățișarea distinsă pe care acești preoți o prezentau. Puțin cam uluiți la început de prezența mea, ei nu se codiră să se arăte față de mine cu deferență și încredere. Insemnez cât de cât, cu o adevărată plăcere, un mic fapt și iată-l. Toți mesenii se așezară la locurile lor în marea sală pregătită anume: Unul dintre acești preoți bate din palme ca să se facă liniște, anunță rugăciunea, zice cu glas tare Tatăl nostru și binecuvintează masa, în vreme ce toată lumea sta cucernică în picioare. N'aș jura că cel întâi suspin de această întâmplare neașteptată nu fu D. Iorga însuși. Dar, în ce mă privește, eu fui adânc mișcat de acest semn de duh creștin în asemenea împrejurare. Il semnalez fără comenatre (L'Onion des Eglises No. 28).

REFERENT

CRONICA EXTERNA

1. De zece ani Sfânta Biserică ortodoxă din Rusia sovietică trăește viața mucenicească. Timpurile prigoanelor din primele veacuri, socotite perimate pentru totdeauna, de zece ani se reeditează în Rusia. Rafinăria științifică și tehnică, adăogată la sensibilitatea civilizațiunii moderne, dau acestei prigoane o asprime nebăn ită.

Deaceia se cuvine ca, oridecâte ori vine sub condei, sau în discuțiune, vorba despre suferințele și întâmplările Sf. Biserici ortodoxe ruse, să ne apropiem cu piozitatea și cu respectul datorit mucenicilor. Oricare ar fi greșelile săvârșite de conducătorii acestei Biserici în trecut, și oricare ar fi motivele invocate de persecutori, — una trebie să reținem: Sf. Biserică ortodoxă

rusă de zece ani de zile trăește sub un regim de persecuție, care o nimbează cu aureola muceniei. Iar, știrile și informațiunile ce ne cad sub mână, să nu le luăm pe d'antregul drept monedă bună. La copacul care se prăvălește toți aleargă să culeagă surcele.

Ne pare rău s'o spunem, dar nu numai diferite curente politice caută să se aleagă cu câte ceva din strălucita moștenire a Bisericii ortodoxe ruse de altă dată, ci însăși Bisericele creștine. Biserica catolică urmărește să se infigă în inima Rusiei acum, când, Biserica ortodoxă e paralizată de bolșevism; Patriarhia ortodoxă din Constantinopol, rău sfătuită și rău informată de un arhimandrit al său cu vădite simpatii pentru

bolșevici și pentru protestantism, năzuește la o întindere a jurisdicțiunii sale, cel puțin nominală, în Rusia; iar sectele protestante văd în Rusia un fel de *Missionenland* și ca atare și-au deslănțuit toate puterile materiale și morale, susținute gras de dolarii americani, spre a converti Rusia.

Deci, Sf. Biserică ortodoxă rusă persecutată în interior de bolșevism, nesusținută de nimeni din afară; cu conducători împărțiți pe preferințe politice, se prezintă ca un vast teren, unde lucrarea satanei îi împerechează credincioșii în fel și chipuri de secte și erezii, cu tot felul de demoniațiuni.

Această lucrare a început odată cu întronarea bolșevismului și s'a manifestat cu o cruzime și un rafinament nemaipomenit. Până în 1922 au fost deportați și închși toți Episcopii, câți n'au putut fugi în străinătate, în frunte cu Patriarhul Tihon, precum și o mare mulțime de preoți. Au fost uciși ca la 30 de Episcopi și peste 1300 de preoți. (Din 1922 încoace nemai publicându-se numărul execuțiilor, în momentul de față nu ne putem da seama de numărul exact al celor uciși).

Biserica, deși constituțional recunoscută ca asociațiune religioasă, în fapt trăiește sub regim de persecuție. Toate averile i-au fost confiscate; bisericile profanate și transformate în cluburi, teatre, localuri de petrecere, etc., odorele jefuite; mănăstirile desființate; învățământul și educația religioasă a tineretului interzise sub grele pedepse; exercitarea cultului supusă la cele nemai pomenite șicane și vexațiuni ba chiar la profanări ordinare; toate școlile de teologie închise; toate tipografiile confiscate; interzisă tipărirea de cărți religioase și de ritual; dări grele pe credincioși și pe preoți pentru exercitarea cultului și a actelor religioase; scoaterea preoților de sub scutul legilor și interzicerea exercitării drepturilor cetățenești; și, mai presus de toate, o propagandă antireligioasă începând cu mijloacele cele mai vulgare și ajungând până la cele mai rafinate, încurajarea și susținerea tuturor dizidențelor, tuturor ambițiunilor, tuturor indisciplinelor din Biserica ortodoxă. Toate, făcute cu scopul de a distruge în primul rând blocul Bisericii ortodoxe și, în rândul al doilea, de a dezdăcina orice sentiment religios și moral în Rusia.

Biserica ortodoxă rusă deci a avut de luptat cu toate vitregiile unui regim dușman al lui Dumnezeu.

Din această pricină în sânul ei s'au născut o mulțime de dizidențe, de schisme și de erezii. Dizidențe înăuntru, dizidențe în afară; turburări înăuntru, turburări și în afară. Cât a trăit Patriarhul Tihon și urmașul său locotenentul de patriarh Mitropolitul Pavel Krutișchi, Biserica rusă, atât cea din Rusia cât și cea din pribegie, trăiau într-o perfectă înțelegere. După înlăturarea Mitropolitului Pavel, a urmat la locoteninția de patriarh actualul Mitropolit al Nijni-Novgorodului, Serghie, care, îndată a fost trimis la închisoare. El a stat închis tot anul 1926 și până astăzi

când, liberat din închisoare, a făcut declarație de lealitate față de regimul bolșevic, care constituie cel mai însemnat eveniment din viața Bisericii ortodoxe ruse actuale.

Insuși Patriarhul Tihon ar fi lăsat o scrisoare — un fel de testament — la moartea sa favorabil bolșevicilor. Acest testament, contestat energetic de prelații refugiați, se pare că a avut de urmare sciz'unea ce s'a produs între Mitropolitul Antonie și prelații ruși dela Karlovitz și între Mitropolii Evloghie din Paris și Platon din America. Acești din urmă înclinați să dea crezare autenticității testamentului patriarhului Tihon au indispus grozav contra lor pe cei dela Karlovitz, de aci atitudinile diferite față de actului locotenentului de *locum tenens* de patriarh, Mitropolitul Serghie.

Mitropolitul Serghie, liberat din închisoare în Iulie trecut, a trimis o scrisoare irenică către clerul ortodox rus și o alta către toate Bisericile ortodoxe din lume, precum și bisericile anglicane.

Sfântul Sinod român a primit o asemenea scrisoare, care deși diferită ca stil și întindere în esență cuprinde aceleași lucruri ca și scrisorile trimise celorlalte Biserici surori.

Scrisoarea trimisă însă clerului rus e mai în măsură să ne lămurească gestul Mitropolitului Serghie și al Sinodului său decât cea pe care a primit-o Sf. Sinod român.

În acea scrisoare Mitropolitul Serghie recunoaște și de drept și de fapt regimul sovietic și invită tot clerul ortodox inclusiv și pe prelații ruși din străinătate să porceadă la fel și să se supună hotărârilor sale.

Această scrisoare, în rezumat, zice: 1. Cel ce pretinde drepturi e obligat să facă concesiuni compatibile cu conștiința. Noi deci, cu asentimentul ierarhiei, am hotărât să facem declarație că noi suntem supuși loiali și nu ne vom amesteca în intrigile politice... 2. *Fidelitate credinței și fidelitate guvernului sovietic*. Din punct de vedere religios noi rămânem credincioși străbunilor noștri, oricare ar fi regimul guvernamental, orice rus adevărat și pios va fi, noi suntem convinși, un pilon al statului social și al oricărui guvern. 3. *Limitarea datoriilor de loialism*. Făgăduind loialitate și făcând-o obligatorie pentru toți cetățenii Republicei, noi nu ne luăm sarcina să probăm aceste sentimente. Noi nu vom controla sentimentele ce se pot naște în inimile lor și nici într'un chip nu ne vom pune garanți pentru ele, nici nu vom aplica nici un fel de sancțiune celor cari vor socoti altfel. 4. *Legăturile cu cei emigrați*. Clerului emigrat nu-i vom aplica nici o pedeapsă bisericească pentru sentimentele lor antisovietice. Totuși vom face o lege prin care să excludem din clerul patriarhal moscovit pe orice preot sau episcop care ar refuza să se socotească ca membru loial al Republicii Sovietice. Cu chipul acesta vom rămâne în afară de agitație posibilă în domeniul politic. Iată acum și scrisoarea trimisă Sfântului Sinod român:

„Smeritul Serghie, din mila lui Dumnezeu, Mitropolit al Nijni-Novgorodului, suplinitorul Locțiitorului de Patriarh, și al Sfințitului Sinod, constituit pe lângă el vremelnice, dorește să vă bazeați întru Domnul, salutându-Vă frățeste întru Hristos.

„Prin aceasta, aducem la cunoștința Prea Fericirii Voastre că, Locțiitorul de Patriarh I. P. S. Mitropolit Petru Krutički, prin gramata sa din 6 Decembrie 1925, a fost silit să se depărteze vremelnice de conducerea Bisericii, cu rămânerea asupra sa și mai departe a denumirii de locțiitor, încredințându-mi mie, Mitropolitului Serghie, însărcinarea de a-l înlocui în tot timpul acesta.

Neîndrăsnind a mă împotrivi glasului Șefului meu canonic, am luat în slabele mâini cârma corăbiei Bisericii noastre, așa de crud lovită de furtuni și răscolită de tot felul de vânturi protivnice. În deosebi, avem a ne plânge, de deoșdarea disciplinei interne, a cărei roade s'au arătat vrednice de jale; apoi de rătăcirea unei părți a ierarhiei Noastre, cum și a unei părți din cler, care s'a constituit în fel de fel de bisericești, cu tot felul de numiri.

„La înrăutățirea acestei stări de lucruri a contribuit și relațiunile neclarificate de până acum ale Bisericii Ortodoxe, cu autoritatea conducătoare de stat a Sovietelor, oricărei Societăți religioase.

„Înlăturarea acestei situațiuni de mai sus, prin care Biserica să aibă puțința a-și îndeplini în pace și în mod legal menirea sa în cuprinsul statului Sovietic, a fost preocuparea de căpetenie și a Prea Fericitului întru amintire răposatului Patriarh Tihon.

„Grija aceasta, a lăsat-o el, în seama Locțiitorului său trecător, iar prin el, mie.

„În momentul de față, străduințele noastre încep a fi încoronate de oarecari succese. Astfel, în luna Mai, prin mine, ca suplinitor al Locțiitorului de Patriarh, s'a constituit Sinodul vremelnice Patriarhicesc, cu durată până la convocarea Soborului local, și care cu autorizația forului în drept, a pășit în mod legal și pe față, la îndatorirea conducerii Bisericii din Patriarhatul Moscovei.

„Problema care ne preocupă în momentul de față, îndeosebi, este restabilirea și refacerea administrației bisericesti, începând cu centru și sfârșind cu cele mai depărtate eparhii și parohii, ca apoi numai după aceea să pășim la pregătirea și chemarea soborului nostru local al II-lea, spre a se proceda la rezolvarea celor mai esențiale chestiuni, cum și la înlăturarea tuturor relelor sufletești de cari boală viața noastră bisericească.

„Comunicând și Prea Fericirii Voastre cele de mai sus arătate, Noi, la un loc cu Sf. Sinod Patriarhicesc, Vă cerem să Ne învredniciți de toată dragostea frățescă a Prea Fericirii Voastre cum și de a Sfințelor rugăciuni, pentru ca Bunul Dumnezeu, să binecuvânteze cu binecuvântarea cerească activitatea noastră, ca să putem reface cadrele administrative ale Bisericii Patriarhatului Ortodox din Moscova, trimițând

de sus Bisericii Noastre, pace și bun spor întru toate.

„Cu gândul încă odată, săruându-Vă cu sărutare Sfântă, rămânem al Prea Fericirii Voastre, cu cel mai desăvârșit respect și dragoste frățescă, supuși întru Hristos“.

Suplinitor al Locțiitorului de Patriarh

(ss) SERGHIE, mitropolit

(ss) SERAFIM,

Silvestru arhiepiscop

Alexii

Anatolie

Pavel

Sevastian

Filip

Constantin

Evgenie, episcop

Membrii vremelnici ai Sf.
Sinod

Precum se poate constata, prima scrisoare e o precizare a situației Bisericii ortodoxe ruse față de regimul bolșevic: Separarea Bisericii de Stat; recunoașterea regimului bolșevic; înlăturarea oricărei politici din preocupările Bisericii și libertatea de acțiune.

Din scrisoarea a doua reese că Biserica ortodoxă din Rusia s'a pus pe lucru pentru refacere și reorganizare.

Din ambele însă se constată că regimul sovietic se împacă cu punctul de vedere al Bisericii ortodoxe și din știrile pe care le mai avem se par c'ar fi dispus să lase Bisericii ortodoxe posibilitatea de a trăi.

Se naște acum întrebarea: Biserica ortodoxă a fost învinsă și domesticită de regimul sovietic? Biserica face alianță cu regimul care s'a declarat dușmanul lui Dumnezeu? Cei dela Karloviț așa pretind și au aruncat anatema împotriva Mitropolitului Serghie și Sinodului său; cei dela Paris pretind să li-se recunoască dreptul de a se constitui în Biserică autonomă.

Sau trebuie să primim opiniunea Arhiepiscopului Ioan din Riga că toată chestiunea se reduce în sine la un singur fapt real: capitularea bolșevismului? Ateismul, zice I. P. S. Sa, mărturisește în chip oficial că n'a putut învinge credința dumnezească a Bisericii.

Ne găsim în fața unei edții rusești a faimosului decret din 313, prin care s'a dat toleranță de către imperiul roman, creștinismului? Ori se repetă nearticulat expresiunea rămasă celebră a lui Iulian Apostatul: *M'ai învins Galileene!?*...

Întrebări, cărora viitorul le va da răspuns. Oricum un fapt rămâne: Prin suferințele sale, prin admirabilul său spirit de credință, prin sângele nenumăraților martiri, Biserica ortodoxă rusă a făcut tuturor proba și chiar guvernului sovietic, că ea este adânc înrădăcinată în inima poporului rus.

CRONICAR

ȘTIRI MĂRUNTE

Islamismul face enorme progrese în India și printre triburile din Africa occidentală franceză. În India 22% din totalul populației sunt musulmani. Adică o treime din numărul total al musulmanilor din toată lume. În Africa occidentală franceză, din 12 milioane negrii aramiți și fetișiți, cinci milioane sunt deja trecuți la islamism.

■ **In Imperiul Britanic** trăesc actualmente 15.289.660 catolici.

■ **Biblia de Argint** e o ediție a Vechiului și Noului Testament după traducerea în limba gotică atribuită faimosului episcop arian Ulfila, care a trăit în secolul al IV-lea pe aici prin părțile noastre. Ea se păstrează la Universitatea din Upsala și a fost tipărită acum 450 ani cu litere de aur și argint, foarte frumos lucrată.

■ **Revizuirea Prayer Book-ului** respinsă de parlamentul britanic în ședința din 15 Decembrie 1927 și despre care ne-am ocupat în numărul trecut, continuă să agite opinia publică în Anglia. Ultimile știri ne aduce vestea că episcopii s'au întrunit în zilele de 11, 12 și 13 Ianuarie la *Lambeth Palace* într-o conferință cu scopul de a da o nouă redactare „cărții de rugăciune”. Apoi va fi supusă adunării generale a Bisericii (*Church Assembly*) și din nou prezentată ratificării parlamentului. Cu tot comunicatul secretariatului *Lambeth Palace*-ului din 14 Ianuarie, încă nu se cunoaște noile modificări introduse de conferința episcopilor. Totuși, adversarii reformei și în special Sir W. Joynson-Hicks, solicitorul și atorneyul general precum și episcopul de Norwich au declarat după acum că, nu vor renunța la opoziția lor.

Un fapt nou, de altfel prevăzut de noi, vine să complice și să agraveze situația: Clerul anglican a lansat un manifest prin care cere imediată separațiune a Bisericii de Stat.

Manifestul a pricinuit cum era și de așteptat o puternică impresie în rândurile Bisericii anglicane mai ales din cauza următorului pasăgiu:

Primul ministru, rezumând desbaterile deschise în Camera Comunelor, a subliniat că, în cazul când noua carte de rugăciuni va fi respinsă de Camera Comunelor, separațiunea Bisericii de Stat apare ca un eveniment foarte posibil. Noi credem și nădăjduim că acest punct de vedere e perfect adevărat. Nu e de cât o singură eșire din acest impas: Biserica trebuie să-și revindece dreptul de a-și

reuni ea singură pe cei ce stau în capul ei și de a-și conduce ea singură propriile sale afaceri.

Noi credem sincer, că libertatea de alegere avea drept rezultat să desemneze un comitet dintre episcopii, cari au experiența lucrărilor bisericești sau, cel puțin, care sunt apti pentru greaua sarcină episcopală, și de încrederea Bisericii. De aceea noi nădăjduim că, toți preoții cari prețuesc adevărata valoare a păcei și libertății, se vor uni cu noi spre a pretinde, ca Biserica să fie imediat liberată de lanțurile care o leagă de Stat.

■ **In Italia** și în deosebi în regiunea Alpilor Piemontului se înregistrează o teribilă descreștere a natalității. Constatând faptul *Gazzetta del Popolo* scapă această frază: „Nu fără părere de rău se calculează că, de vom merge tot așa, în treizeci de ani, economia muntoasă va muri ca urmare a lipsei de brațe și inviolabila noastră frontieră va fi lipsită de acești apărători de granit...” *Osservatore Romano* răspunde cu această dreaptă și gravă sentință: „Problema nașterilor nainte de toate și esențial este o problemă de credință, de religie, de morală”.

■ **Biblioteca națională** din Paris azi cuprinde: 4.280 000 volume și diverse imprimate; 40 303 colecțiuni de jurnale și reviste; 203.018 hărți și planuri; 240.000 medalii și monede; 4515 pietre gravate; 7.500 opere de artă felurite; 3.045 083 stampe și gravuri și 123.324 manuscrise.

■ **In capela rusească ortodoxă** din strada Crimea din Paris s'a săvârșit, în ziua de Vineri 11 Noembrie 1927, Sfânta liturghie a Sf. Ioan Gură-de-aur, pentru prima oară în limba franceză.

■ **Episcopii Bisericii ortodoxe din Jugoslavia** adunați în sinod periodic în ultima lună a anului 1927 sub președinția patriarhului Dimitrie s'au ocupat în deosebi cu redactarea noiei legi de reorganizare unitară a Bisericii lor.

Deosebit de aceasta Sf. Sinod Sârb s'a mai ocupat și cu chestia căsătoriilor mixte între ortodoxi, catolici și musulmani, cum și cu chestiunea îmbunătățirea situației materiale a clerului.

■ **Sf. Sinod al Bisericii ortodoxe bulgare** a ținut adunare cu toți arhiepiscopii și episcopii. Astfel de adunare din 1921 nu s'a mai întrunit. Sf. Sinod bulgar e organizat în sinod permanent care conduce toate afacerile religioase materiale

și culturale ale Bisericii bulgare și e alcătuit din patru mitropoliți cu un președinte. În adunarea generală cu toți ierarhii nu se strânge de cât în cazuri excepționale.

Mai multe chestiuni s'au desbătut în această adunare ca: influența nefastă a curenților atee, necesitatea unor modificări ce trebuiesc făcute Statului exarhatului, admitere de apărători mireni în procesele de divorț, (divorțul în Bulgaria e în administrație bisericească) etc.

Adunarea a fost prezidată de Mitropolitul Clement al Vrației.

■ *In Estonia* Biserica ortodoxă s'a constituit în Biserica autocefală independentă de Biserica ortodoxă rusă. Ca urmare statul eston recunoscându-o ca succesoare de dreptă averilor și imobilelor care aparțineau Bisericii ortodoxe ruse i le-a încredințat în stăpânire și folosință.

■ *Vaticanul* cu prilejul Bobotezei a dat o nouă enciclică: „*Mortalium animos*“ despre necesitatea unirii Bisericilor și despre bazele acestei uniri. Enciclica vine ca o ofertă făcută în special anglo-catolicilor în momentul când Camera Comunelor engleze respinge proiectul de revizuire a *Prayer-book*-ului. În cronica externă a numărului viitor ne vom ocupa pe larg de această enciclică.

■ Raportul conversațiilor ce a avut loc înainte de moartea cardinalului Mercier și sub președinția sa, la Malines-Belgia, între delegații anglicani și catolici s'a publicat în ziua de 19 Ianuarie la Londra. Raportul arată toate punctele asupra cărora s'ar fi putut cădea de acord, în deosebi în ce privește disciplina, și arată cu amănuntul cum au decurs convorbirile în anii 1921, 1923 și 1925.

■ *In Norvegia* întregul an 1927 a fost pasionat de așa numita: „afacerea Eskeland“. Două persoane: celebrul romancier Sigrid Undest și Directorul școlii din Voss, Lars Eskeland au trecut la catolicism.

În toată Norvegia, până în cele mai îndepărtate cătune, în toate clasele, în Parlament, la ministeriul cultelor, printre episcopii luterani, între țărani cum și în cele mai modeste jurnale „afacerea Eskeland“ s'a discutat cu pasiune. Chestiunea stă așa: «Un catolic poate conduce o școală pe care statul o subvenționează?» Parlamentul cu o majoritate de 83 voturi contra 59 a hotărât ca Eskeland din pricină că a îmbrățișat confesiunea catolică își pierde postul.

Ce-ar fi țipat liberala Americă și toți... prote-

stanții de toate nuanțele, dacă afacerea ar fi avut loc în România!

■ *Un mare concurs augustinian*. În 1930 se împlinesc 1500 de ani dela moartea fericitului Augustin. Cu acest prilej ordinul călugăresc catolic Augustinian organizează în Spania, un mare concurs printre scriitorii catolici din toate țările și se va decerne mai multe premii importante.

Iată temele ce vor trebui să fie tratate de concurenți:

1. Expunerea metodică și critică a teologiei dogmatice a fericitului Augustin. Premiul: 15.000 pesetas;

2. Influența fericitului Augustin și a ordinului său în cultura apuseană. Premiul: 12.000 pesetas;

3. Expunerea organică a doctrinilor juridice, politice și sociale a fericitului Augustin în relațiunile sale cu școalele posterioare. Premiul: 10.000 pesetas.

4. Plan de predici pentru tot anul întemeiate pe lucrările fericitului Augustin. Premiul: 8000 pesetas;

5. Fericitul Augustin în expunerile sale asupra Bibliei îndeosebi asupra Psalmilor și Evangheliilor. Premiul: 5000 pesetas;

6. Metodă rațională a ideilor filosofice ale Fericitului Augustin. Premiul 5000 pesetas;

7. Studiu apologetic al adevărului catolic după doctrinele fericitului Augustin;

8. „*Civitas Dei*“ al fericitului Augustin, origina și fundamentul școlii providențiale în explicarea faptelor istorice. Premiul: 5000 pesetas;

9. Influența fericitului Augustin asupra St.-Thomas d'Aquin. Premiul: 3000 pesetas;

10. Doctrina ascetico-mistică a fericitului Augustin. Premiul 3000 pesetas;

11. Expunerea ideilor estetice ale fericitului Augustin. Premiul: 3000 pesetas;

12. Doctrinile și metodele cetehetice ale fericitului Augustin și influența lui asupra catehiștilor catolici. Premiu: 3000 pesetas.

Lucrările vor putea fi scrise fie în limba spaniolă fie în cea latină afară de temele prime care vor trebuie să fie scrise exclusiv numai în limba latină, iar a patra numai în cea spaniolă. Termenul ultim al depunerii temelor e 30 Mai 1930,

78000 pesetas valoarea premiilor, atinge potrivit schimbului valutar de azi suma de aproape 2.800.000 lei și probabil că vor ispiti pe mulți concurenți.

CRONICAR

DARURI, MULȚUMIRI ȘI FAPTE CRĂȘTINEȘTI

I. P. S. Patriarh Miron a dat 2000 lei orfanilor distinsului scriitor I. Ghenciu, 5350 lei orfanei D. D. elevă în liceul de fete din Cluj, ca taxă de internat.

—o—

Biserici reparate prin contribuția creștinilor locali și osârdia preoțului: 1) Biserica parohială Sf. Gheorghe din comuna Mariuța, jud. Ilfov a fost reparată la temelie, învelită cu tablă și refăcută tencuiala exterioră, pentru care s'a cheltuit suma de 95.000 lei. 2) Biserica filială sfinții Impărați din Matară-Ilfov a fost reparată radical și pictată, lucrare care a costat 250.000 lei. 3) Biserica parohială Sf. Nicolae-Hăgiești, Ilfov a fost înzestrată cu acoperiș nou pentru care s'a cheltuit 50.000 lei și 4) Biserica filială Sf. Voevozi din căt. Boteni Ilfov a fost renovată radical cu suma de 270.000.

—o—

Membrii Consiliului parohial din comuna Ulmi, jud. Dâmbovița aduc cele mai vii mulțumiri episcopului Tache I. Tufeanu, din aceea localitate, care timp de 20 ani a muncit cu cinste și stăruință pentru înfrumusețarea și înzestrarea bisericii parohiale cu toate cele necesare.

—o—

Comitetul parohial de ajutoare din Potlogi Rurali jud. Dâmbovița, aduce mulțumiri persoanelor notate mai jos pentru donațiunile făcute săracilor, cu prilejul Nașterii Domnului.

D-l Andrei Cristescu din București: 10 per. ghețe 10 per. ciorapi, 10 căciuli și 1000 lei în numerar.

D-l Iancu Ștefănescu Potlogi 4 per. ghețe, una per. ciorapi, 2 per. pantaloni și 500 lei în numerar. D-l Leonida Atanasiu 100 lei, D-l Mihail Bădulescu una căciulă, D-l I. I. Cristescu 2 basmale, D-l Nicolae Vasilescu una basma și 2 metri stambă, D-l Anastasie Cristescu 1 per. pantofi, D-l Dumitru C. Mihăilescu una căciulă D-l C. tin I. Cristescu 2 flanele de lână și 2 căciuliți pentru fete, D-l Tache Ionescu 2 metri stambă, D-l Iancu St. Dragomirescu 50 lei, D-l Petre I. Hina 100 lei, D-l Mihail M. Zamfirescu 1 haină și 1 per. pantaloni, D-l Vasile I. Șerbănescu 100 lei, D-l Vasile G. Vasile 200 lei, D-l Ion M. Badea 50 lei, D-l Gogu V. Niculescu 4 basmale, D-l Gogu Stoicescu 2 metri stambă, D-l Cristea Tănase o basma, D-l Ioan N. Dobrescu 1 per. ghețe, D-l Vasile Martin 1 per. papuci, D-na Aurelia G. Mirescu 1 per. ciorapi și 20 lei, D-l Petre Pavelescu 1 per. Ghețe, D-l D-tru N. Brebenel 100 lei, D-l Ioan I. Croveanu 1 căciulă, D-l Ioan N. Mi-

hăilescu una căciulă, D-l Iosif Tomescu 1 flanelă, D-l G. D. Șerbănescu 100 lei, D-l Șerban Gh. Siliște 2 metri stofă, D-l Ion Gh. Matei 120 lei, D-l Alexandru N. Petrin 20 lei, D-l I. I. Mirescu 1 per. ghețe, D-l N. M. Dobre 40 lei, D-l Petre Cristescu oovrigi și bomboane, Pr. Haralambie Opreșcu 300 lei.

—o—

Epitropia bisericii din Suslănești, Mușcel, aduce mulțumiri bunilor credincioși care au făcut daruri și ajutoare acestei sf. biserici:

1. Domnului Gh. P. Negoescu a donat două sfetnice împărătești Lei 20000. 2. D-lui Ioan I. Iardin a donat o Sf. Evanghelie legitimă în plus cu colțurile de metal 1000 lei. 3. D-lui Gh. Buceșoiu a donat o ușă la sf. Altar 1000. 4. D-lui Gh. Măcărescu a donat ușile împărătești 1000 lei. 5. D-lui Ioan Fleșaru și Al. Parciulea pentru că au pavat pridvorul bisericii 28 m. pătrați. 6. D-nei Paraschița Leonte a donat un prapor. 7. D-șoara Tincuța Țogoe a donat perdelele Iconostasului. 8. D-șoara Titica I. Simonescu a donat două fețe de masă și acoperământul de pe Tetrapod artistic lucrate. 9. D-na Lazarina M. Georgescu a donat perdele la icoanele împărătești, și o sobă Godin. 10. D-na Maria I. Georgescu a lucrat perdeana dela icoana Maicii Domnului. D-l Ioan G. Georgescu a dăruit două strâni.

Binecuvintează Doamne pe cei ce iubesc podoaba casei Tale!

—o—

Consiliul parohial al bisericii din Filipeștii-de-Târg, aduce persoanelor notate mai jos mulțumiri publice, pentru că au colectat suma de lei 5761, cu care s'au cumpărat covoare, pentru a se împodobi biserica, de Sfintele Sărbători ale Crăciunului:

Elena Gh. Niculescu 300 lei, Stella P. Demetrescu 300, Olga Georgescu 100, Ecaterina I. Marinescu 100, Alexandrina D. Săndulescu 200, D. Lambru 200, Nae Ștefănescu 300, I. Mereanu 30, Stelian Tomescu 200, Maria Dăscălescu 50, Filica Ion Marin 40, Marioara Oprea 20, D. F. Băniceru 100, Preotul N. T. Georgescu 200, I. D. Popescu 200, Al. Vârgolici 300, Elena I. Nișescu 300, M. Tomescu 200, Jean P. Dumitrescu 60, Ilie Grigorescu 100, Negulescu & Petrescu 100, Anica Găman 20, F. Foriș 500, X 60, Costică Niculescu 100, M. Avrigeanu 100, N. Șerbănescu 200, C. Demetrescu 300, Mircea și Margareta Gh. Niculescu 80, Victoria Al. Demetrescu 100, Ana

Anastasescu 200, Doctor I. Corciovei 200, Ana Th. Ionescu 100, Eugen Drosescu 100, Maria Vlădescu 300

Tot astfel persoanelor notate mai jos pentru că au colectat suma de lei 1200, cu care s'au cumpărat 2 icoane, a Nașterii și a Botezului Domnului, pietate pe lemn.

Ion Nițescu 100 lei, Teodor Zamfir 100, Toma Mihalcea 100, Preotul N. T. Georgescu 100, Gh. Boacă 100, Ion Fariș 100, Anton Panaitescu 100. D. Lambru 100, Gh. Negrilă 100, M. Avrigeanu 100, N. Șerbănescu 100, St. Tomescu 100.

—o—

Pentru înfrumusețarea și aducerea diferitelor îmbunătățiri bisericii Sf. Gheorghe din com. Podenii-Vechi, jud. Prahova, au contribuit în trecutul an 1927 următoarele persoane :

1. D-l Vasile Postolea, comerciant în București, a donat o cristelniță de aramă în valoare de lei 5000.

2. Eaoriașa Marica Eft. Pană a donat un „Apostol” egat în valoare de lei 780.

3. Eaoriașii parohiei au contribuit cu suma de lei 9000 pentru legarea cu șini a clopotniței.

4. D-l Jaques Leon mare industriaș în Plocești — deși dă rit mozaic — a avut bunăvoința a dona 6 metri cubi de stejar pentru refacerea mobilierului bisericii.

Consiliul parohial și epitropia bisericii aduce acestor donatori cele mai calde mulțumiri și roagă pe Dumnezeu să-i răsplătească cu darurile Sale cele bogate.

—o—

Preotul bisericii din satul Jilava comuna Jilava Mierlani. Nicolae Sachelarie a mai dăruit bisericii din satul Jilava încă 500 lei cinci sute lei în folosul bisericii, depunându-i în mâinile Epitropiei: Dumnezeu să-i ajute pe cei ce iubesc biserica.

—o—

C. Pr. Ioan Popescu din parohia Băneasa-Teleorman, ajutat de d. Lucian Bildirescu proprietar în aceea locație, a colectat dela diferite instituții și persoane suma de 6000 lei cu care a cumpărat 10 perechi încălțăminte, 21 m. barchet, 1 pereche pantaloni și 3 căciuli, cari au fost împărțite, în ziua de Crăciun la 21 elevi și eleve din școala primară locală.

—o—

Din Fondul Milei Creștine strâns în cursul anului 1927, Consiliul parohial al bisericii din com. Nedelea. Prahova a cumpărat 5 costume haine și două perechi ghete, pe cari le-a dăruit la 5 orfani de război în ziua întâi de Crăciun.

Parohii vacante.

Se scot la concurs pe ziua de 1 Februarie a. c. următoarele parohii vacante:

1. Parohia *Turbați*, Jud. Ilfov, cu 563 familii, biserica având nevoie de reparațiuni imediate, cu 17 pogoane teren arabil și fără casă parohială.

2. Parohia *Trestenicu-Râsmirești*, Jud. Vlașca, cu 512 familii, compusă din două sate: Râsmirești și Ludăneasca, are două biserici ambele în stare de reparație, pentru folosință personalul clerical posedă 17 pogoane teren arabil la care se adaugă încă 19 pogoane după noua lege de improprietărire. Casă parohială nu are.

3. Parohia Greci II, com. Petrești, Jud. Dâmbovița, cu 350 familii, sesie parohială, biserică în stare bună, fără casă parohială.

4. Parohia Cojocaru, Jud. Dâmbovița, formată din 2 cătune, cu 266 familii. Are două biserici și sesia parohială. Casă pentru preot nu are.

5. Parohia Gheboeni, cu 240 familii, biserica are nevoie de reparațiuni, înzestrată cu 17 pogoane pământ fâneată și pomi. Casă parohială nu are.

Cererile cu acte legale, se înaintează protopopiei respective în termen de 30 zile dela data publicării.

CUTIA CU SCRISORI

Păr. G. P... loco: În loc de orice lămurire iată hotărârea Sf. Sinod din 13 Mai 1927 asupra întrebării Sf. Tale.

I. P. S. Mitropolit al Bucovinei dă citire referatului comisiei de organizare bisericească, relativ la adresa Sf. Arhiepiscopii a Bucureștilor No. 6638/927 prin care se propune Sf. Sinod, să hotărască în privința posibilității de înmormântare creștinească a celor incinerati. I. P. S. Referent opinează: Biserica noastră nu poate săvârși asemenea înmormântări, fiindcă arderea morților este în contradicție cu doctrina Sf. Biserici.

Sf. Sinod aprobă concluziile referatului și dispune: nu se poate săvârși înmormântarea creștinească celor incinerati, fiindcă incinerarea morților e în contradicție cu doctrina Sfintei Biserici.

— *Păr. X...* Noi nu publicăm poezii. Trimeți-le la Rev. Bis. Ortodoxă.